СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXIII П'ЯТНИЦЯ, 22 ГРУДНЯ 2006 РОКУ ЧИСЛО 51 VOL. CXIII FRIDAY, DECEMBER 22, 2006 No. 51

Україна гостює на виставці в Чикаґо

Анатолій Гороховський

ЧИКАҐО. – Не вперше міжнародні виставки проводяться у Чикаґо. Перша всесвітня виставка відбулась в кінці XIX століття, у 1933 році була проведена ще одна, і саме на ній вперше був представлений павільйон України, як прообраз майбутньої вільної України, яка стала реальністю у 1991 році. З цією метою був створений комітет, який очолив д-р Мирослав Сіменс-Сіменович, його помічниками стали Степан Куропась, Тарас Шопікула та Юрій Набора.

Цього разу українцям не довелось споруджувати свій павільйон, натомість вони орендували один з готелів у центрі Чикаґо. 14 грудня тут відбулось відкриття Національної виставки України. У просторому приміщені, прикрашеному національними прапорами Сполучених Штатів та України, зібралось чимало гостей. Їх вітали українські дипломати на чолі з Послом України у США Олегом Шамшуром та Генеральним консулом України у Чикаґо Василем Корзаченком.

Вступне слово виголосив Посол Олег Шамшур. Далі до слова був запрошений віце-прем'єр-міністер України Дмитро Табачник, який зачитав привітання учасникам Національної виставки від Президента України Віктора Ющенка. Були оголошені привітання від губернатора штату Рода Благоєвича та посадника Чикаґо Ричарда Дейлі.

На виставці було представлено 76 промислових підприємств України. З досягненням окре-

(Закінчення на стор. 3)

Посол України у США Олег Шамшур відкриває Національну виставку України в Чикаґо. Ліворуч – перекладач Світлана Мефорд.

Унікальна Шевченкіяна повертається в Україну

Тамара Скрипка знайомить присутніх з документами.

НЮ-ЙОРК. – 14 грудня у Генеральному консульстві України в Ню-Йорку відбулася урочиста церемонія передання на постійне зберігання до Інституту літератури ім. Т. Шевченка Національної Академії Наук України документів з Київського будинку-музею Т. Шевченка, які вивіз з України у часи Другої світової війни тодішній директор будинку-музею А. Терещенко. Передання матеріялів, зокрема прижиттєвих фотографій Тараса Шевченка та його сучасників, стало можливим завдяки домовленням між управою Української Вільної Академії Наук (УВАН) та Державною службою контролі за переміщенням культурних цінностей через державний кордон України.

У заході брали участь керівники УВАН, заступник голови Державної служби контролі за переміщенням культурних цінностей через державний кордон України Павло Білаш, старший науковий працівник Інституту історії НАНУ Юрій Савчук, дипломати, журналісти, представники закордонного українства.

В унікальній колекції збереглися автографи, рисунки, офорти, старі світлини Тараса Шевченка, разом 160 раритетів. 8 жовтня 1943 р. німецька адміністрація вивезла з Києва на Захід 3 скрині і 6 скриньок цінних пам'яток наукового, культурного і національного значення, зокрема гіпсові погруддя Шевченка, Куліша, Лисенка, виконані скульптором Балавенським, гіпсове погруддя Шевченка, виконане скульптором Каменським, 14 старовинних українських килимів, фаянсовий посуд Межигірської фабрики.

Намагання Андрія Терещенка, тодішнього директора музею-будинку Тараса Шевченка, розшукати вивезені цінності спершу не увінчалися успіхом. Лише через пів року він довідався, що музейні предмети опинилися в одному з будинків Познанського університету (Польща), який 9 квітня 1944 року був знищений під час бомбардування. Та дивним чином найвартісніша частина колекцій уціліла і зберігалася в Андрія і Любини Терещенків у США. Після смерти Терещенків їх довірена особа передала колекцію на тимчасове збереження до УВАН у США. Згідно з правовими нормами реституції та рішенням УВАН раритети повертаються до Інституту літератури ім. Т. Шевченка НАН України.

Церемонію відкрив Гене-ральний консул України в Ню-Йорку Микола Кириченко, який під-

(Закінчення на стор. 3)

Олекса Біланюк та Павло Білаш (зліва) підписують акт про передання раритетів в Україну

ТРИВОЖНИЙ ЛИСТ

Духовний голодомор

Звернення до української діяспори

Святослав Караванський

Коли могутній у минулому нарід потрапляє в неволю, а згодом звільняється з колоніяльних пут і здобуває незалежність, то виникає питання: „Незалежність? Нащо вона?". На це питання може бути лише одна об'єктивна відповідь, яка випливає з історичного досвіду цілого світу. Саме таку об'єктивну істину і треба сьогодні донести до кожного громадянина, почавши від школярів та студентів і кінчивши елітою держави, до якої належать і освітяни. На сьогодні працівники освіти, почавши від міністрів, відповідають на згадане питання кожен посвоєму. І так буде доти, доки у нас на державному рівні не буде ухвалено „Закону про незалежність". Конституція – це правова частина закону про незалежність. Закон же про незалежність має дати відповідь, чого ми чекаємо від незалежности.

Основні положення цього закону:

1. Український нарід продовж століть перебував у стані фізично та духовно винищуваної нації.

2. Здобувши незалежність, український нарід має передусім відродитись національно.

3. Освіта в Україні здійснюється багатьма мовами, але українській освіті належить пріоритет.

Ці засадничі постулати треба довести передусім до свідомости керівників навчальних закладів. Навчальні заклади України мають виховувати майбутню еліту України, а не якоїсь мітичної держави. Тому в українських вищих школах має бути створено клімат всілякого сприяння викладанню українською мовою. Вони мають готувати спеціялістів для України, а не для країн Азії, Америки, Африки та Европи.

Саме цього, очевидно, не розуміють керівники Луганських вищих шкіл, які на вимогу студентів навчати їх державною мовою, відповідають у стилі царського міністра освіти Валуєва, пристосованому до XXI століття. Вони пишуть: „Якщо буде необхідність(!), то

(Закінчення на стор. 5)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Верховна Рада ухвалила бюджет на 2007 рік

КИЇВ. – Верховна Рада України 19 грудня ухвалила закон „Про Державний бюджет України на 2007 рік" в редакції, прийнятій 6 грудня, врахувавши пропозиції профільного комітету. За прийняття закону в цілому проголосували 245 народних депутатів з 438 зареєстрованих у сесійній залі. Зокрема за ухвалення вдосконаленого держбюджету на 2007 рік проголосували 184 депутати з фракції Партії Реґіонів, 5 – з фракції Бльоку Юлії Тимошенко, 2 – з фракції „Наша Україна", 30 – з фракції Соціялістичної партії України, 20 – з фракції Комуністичної партії України та 4 позафракційні депутати. Перший віце-прем'єр-міністер, міністер фінансів Микола Азаров сподівається, що Президент України Віктор Ющенко підпише цей оновлений варіянт закону про державний бюджет на 2007 рік, ухвалений Верховною Радою. „Хочеться сподіватися, що Віктор Андрійович виявить притаманну йому мудрість, відповідальність і підпише бюджет", - сказав перший віце-прем'єр. Він додав, що у таких випадках Президент має стояти на позиціях держави, а не на позиціях радників, які підштовхують його до подальшої конфронтації.

В. Янукович руйнує образ України звільненням Б. Тарасюка

КИЇВ. – Екс-президент Польщі Олександер Кваснєвський відзначає, що розбіжності між гілками влади в Україні бачать у Европейському Союзі, і ці розбіжності завдають шкоди міжнародному авторитетові України. О. Кваснєвський заявив це 18 грудня у Києві, відповідаючи на запитання про те, як позначаються розбіжності між українським президентом і урядом на зовнішній політиці країни. „Не вистачає гарного співробітництва між президентом, урядом і парляментом", - сказав О. Кваснєвський, додавши, що в Европі відбувається ослаблення „проукраїнських позицій", оскільки розбіжності у внутрішній політиці України „дуже видні, але ще й тому, що вони незрозумілі (для Евросоюзу). Якщо світ одержуватиме інформацію, що міністер закордонних справ звільнений, але насправді він не звільнений, і що його не пускають на засідання Кабінету міністрів, - звичайно, це речі, що руйнують образ України, і вони не потрібні", - сказав О. Кваснєвський. Він відзначив необхідність співробітництва Президента Віктора Ющенко і прем'єра Віктора Януковича на благо інтересів України. У той же час, на його думку, Евросоюз має дати Україні чітку перспективу членства в цій структурі. „Ця мета повинна бути чітко визначена для українців, інакше буде така ситуація, котру росіяни називають „хитанням", - додав О. Кваснєвський.

Керівництво МВС ігнорує указ В. Ющенка

КИЇВ. – Заступники міліцейського міністра, призначені минулого тижня, залишаються на своїх посадах, попри те, що 15 грудня Президент Віктор Ющенко призупинив дію урядових постанов про їхнє призначення. Віктор Ющенко покликався на свій попередній Указ, згідно з яким уряд мав би узгодити ті кандидатури з Президентом, але здійснив ті призначення без узгоджень. Речник міністерства внутрішніх справ Костянтин Стогній заявив 18 грудня, що у міліцейському міністерстві виконувати Указ Президента не мають наміру. Міністерство юстиції заявило, що Указ, на який покликується Президент, був виданий нібито з перевищенням його конституційних повноважень. Відтак це міністерство пропонує В. Ющенкові визнати указ таким, що втратив чинність або принаймні утриматися від виконання його положень. Натомість радник Президента з правових питань Микола Полудьонний переконаний, що в міліцейському міністерстві свідомо ігнорують укази глави держави. М. Полудьонний нагадав, що нині той документ, довкола якого триває дискусія між Президентом та урядом, перебуває на розгляді в Конституційному суді, і допоки суд не визнав його неконституційним, він, за словами радника, обов'язковий до виконання. Тим часом незалежні правники теж висловлюють сумніви в юридичній обґрунтованості призупинення Президентом кадрових рішень уряду про призначення заступників міністра внутрішніх справ. Експерти кажуть, що Указ про обов'язковість узгоджень кандидатур з Президентом, на який посилається В. Ющенко, набуде чинности лише за 10 днів, оскільки був оприлюднений офіційно лише 18 грудня.

Україна потерпає від СНІД, корупції і ксенофобії

КИЇВ. – Основними проблемами України на сьогодні є поширення ВІЛ/СНІД, корупція системи правосуддя і ксенофобія, – так 17 грудня заявив комісар Ради Европи з прав людини Томас Гамарберґ. Підбиваючи підсумки своєї візити в Україну, комісар повідомив, що його висліди будуть подані у звіті Комітету з прав людини РЕ у квітні 2007 року. Як зауважив Т. Гамарберґ, до цього документу також ввійдуть рекомендації, які комітет запропонує Україні, з урахуванням досвіду інших країн. Звіт буде подано Кабінетові міністрів Ради Европи. Відвідавши Київ, Львів та Одесу з метою ознайомлення з ситуацією у сфері дотримання прав людини, комісар РЕ дійшов висновку, що найбільшою проблемою для України є захист прав ВІЛ-інфікованих. За його словами, статистичні дані про поширення ВІЛ/СНІД викликають занепокоєння у Ради Европи. Ще однією проблемою він назвав корумпованість системи правосуддя і обмеження прав ув`язнених в Україні. Зокрема, як акцентував комісар, „існують дуже великі проблеми з функціями і роллю прокуратури України, оскільки вони здійснюють як слідство, так і функції нагляду. Мандат, на основі якого діє прокуратура України, набагато ширший, ніж у багатьох країнах, а то й в усіх країнах Европи... З цією проблемою треба розбиратися радикальними методами", - наголосив він. Також Т. Гамарберґ заявив про наявність жорстокого поводження і тортур стосовно ув`язнених в Україні. Третьою проблемою комісар РЕ назвав прояви ксенофобії. В Україні почастішали випадки злочинів і ксенофобських висловлювань, і також зменшилася терпимість до міґрантів.

Антинатовський „референдум" у Криму

СИМФЕРОПОЛЬ. — 16 грудня в Автономній Республіці Крим з ініціятиви кримських комуністів відбулася політична акція „Всекримський народний референдум" – з питання вступу України до НАТО. У референдумі взяли участь 897,054 особи, або 58.21 відсотка від кількости виборців автономії. Кількість громадян, які не згодні з політикою Президента щодо вступу України до НАТО, склала 885,387 осіб, або 98.70 відсока; протилежної думки дотримуються 9,692 особи чи 1.08 відсотка від тих, хто взяв участь у голосуванні. „Народний референдум" не матиме юридичних наслідків і розглядається організаторами як політична акція, підсумки якої можуть бути використані в боротьбі проти вступу України до НАТО.

ЕС розпочинає переговори з Україною щодо спільного авіяпростору

БРЮСЕЛЬ. Бельгія. – Европейська комісія отримала 12 грудня мандат на початок переговорів з Україною щодо створення єдиного авіяційного простору. Раніше европейські авіокомпанії з категорії так званих „дешевих авіоліній" заявляли, що відкриють лети до України лише по тому, як Київ приєднається до спільного авіяційного простору з ЕС. Президент Еврокомісії Жозе Мануель Барозу сказав, що, від створення єдиного ринку у сфері авіяції виграють і Україна, і ЕС. Окрім цього, суттєві переваги отримають пасажири. Але спочатку Київ має привести законодавчу базу у відповідність до европейських стандартів. Наступним кроком стане дійсна інтеґрація української авіяції до відповідних европейських авіоструктур. За словами европейських посадовців, Украін а є важливим партнером для Брюселя, оскільки має власне виробництво літаків та великий туристичний потенціял. Угода з Києвом про „спільне небо" стане наступним етапом на шляху створення єдиного авіяційного простору між ЕС та його сусідами. Цієї мети Брюсель прагне досягти до 2010 року.

За повідомленнями інформаційних аґентств

В. Ющенко відвідав Корею

Президент України Віктор Ющенко (праворуч) з дружиною Катериною Ющенко під час церемонії вшанування пам'яті загиблих за Корею на Національному цвинтарі в Сеулі, 18 грудня 2006 р. Подружжя Ющенків поклало квіти до Монумента загиблим за Корею і вшанувало пам'ять загиблих хвилиною мовчання.
Фото УНІАН

КИЇВ. – Президент України Віктор Ющенко 17 грудня приїхав з державною візитою до Південної Кореї. До складу Української делеґації входять дружина Катерина Ющенко, міністер закордонних справ Борис Тарасюк, міністер оборони Анатолій Гриценко, міністер економіки Володимир Макуха, заступник глави Секретаріяту Президента Олександер Чалий, генеральний директор державної компанії „Укрспецекспорт" Сергій Бондарчук, перший заступник генерального директора Національного космічного аґентства України Валерій Комаров, голова правління „Укрексімбанку" Віктор Капустін і народний депутат, керівник групи з міжпарляментських зв'язків Сергій Ларін. В. Ющенко зустрічався з Президентом Південної Кореї Ро Му-Гйоном. Підписано угоду між Кабінетом міністрів України та урядом Республіки Корея про співробітництво у сфері оборонної промисловости та матеріяльно-технічного забезпечення. 18 грудня В.Ющенко побував в Корейському університеті, зустрічався зі студентами та професорсько - викладацьким складом. Президентові України вручено Диплом почесного доктора Корейського університету в галузі економіки. Цього ж дня Президент також відвідав храм Чоге-Са. Після цього В.Ющенко взяв участь в корейсько-українському підприємницькому форумі. Підписано рамову міжбанківську експертну кредитну угоду між „Укрексімбанком" та „Ексімбанком" Кореї. Цього ж дня Президент України зустрівся з членами Асоціяції дружби з Україною, з парляментською Асоціяцією „Корея-Україна" та з головою Національної Асамблеї республіки Корея Лім Чае Джунґом. Президент України також звернувся до Голови корейського парляменту за підтримкою у визнанні на урядовому рівні Голодомору 1932–33 рр. геноцидом проти української нації. Лім Че-Джанґ запевнив, що парлямент Кореї працюватиме в цьому напрямку. 19 грудня завершилася державна візита В.Ющенка до Республіки Корея. Цього ж дня він повернувся на батьківщину.

Президент України – політичні підсумки 2006 року

КИЇВ. – Головним підсумком 2006 року є те, що в Україні засновано нову політичну традицію, переконаний Президент Віктор Ющенко. Про це він заявив на прес-конференції для чужоземних журналістів, яка 14 грудня відбулася в Маріїнському палаці. Президент відзначив три головні складники цього підсумку: встановлення реальної демократії, національний політичний діялог та незмінність зовнішньополітичних пріоритетів країни.

Наявність реальної демократії, до якої Україна йшла роками, підтверджується, за словами Президента, тим, що в країні дотримуються політичні і громадянські права і свободи, вперше відбулися демократичні та прозорі вибори; у демократичний спосіб зформовано парляментську більшість і коаліційний уряд.

Це дало змогу значною мірою стабілізувати політичну ситуацію в країні. „У нас немає причин для розколу чи розбрату", – наголосив В. Ющенко.

Сталість демократичного курсу сприяла економічним реформам та надходженню інвестицій, сума яких за 10 місяців цього року склала 3,5 млрд. долярів США. Триває детінізація національної економіки, розширюється споживчий ринок.

Цього року Україна також почала формувати національний політичний діялог, ініційований Президентом. „Ці кроки мають одну логіку: найбільше політичні сили поєднує спільна мета", – зазначив він. За його словами, Універсал національної єдности став прикладом публічної дискусії політичних сил і заклав основи для актуалізації напрямків внутрішньої та зовнішньої політики України.

При цьому зберігає гостроту тема дотримання політичних домовленостей, заявлених у документі. Суспільство чекає конкретних дій від політиків, що підписали Універсал, зазначив Президент. „Ці висновки значною мірою залежатимуть від конструктивних дій парляментської більшости та уряду", – наголосив він. Президент позитивно оцінив той факт, що парлямент та уряд підтримали його ініціятиви щодо антикорупційних заходів та судової реформи.

„Найближчим часом у боротьбі з корупцією та у справі ґарантування чесного і справедливого судочинства ми отримаємо нові закони, які зформалізують більш чітко правове поле в діях на цьому напрямку", – сказав Президент. Провідник держави відзначив, що Україні вдалося уникнути загострення взаємин всередині суспільства, які назрівали через недосконалі конституційні зміни. Однак, ситуація досі залишається напруженою. „Конституційну реформу необхідно продовжити, це – моя ключова вимога. І я буду проводити її всіма доступними ключовими засобами", – підкреслив В. Ющенко.

Говорячи про незмінність зовнішньополітичних пріоритетів країни, В.Ющенко підтвердив незворотність европейської та евроатлантичної інтеґрації: „Ще раз наголошую на цьому. Незмінність зовнішніх орієнтирів Києва усвідомлюють усі відповідальні, реально мислячі політичні сили. Цей сигнал ми довели нашим основним міжнародним партнерам".Проблемні питання, за словами В. Ющенка, перебувають не в ділянці стратегії, а в тактичному вимірі. Їхня політизація не приносить Україні користі. „Я хочу, щоб Україна говорила одним голосом", – наголосив Президент.Глава держави запропонував у наступному році продовжити практичну інтеґраційну роботу, відмовитися від загостреної риторики, провести інформаційно-роз'яснювальну кампанію серед громадян країни, організувати круглі столи, дискусії.

Серед головних досягнень зовнішньої політики Президент назвав встановлення прагматичних взаємин з ЕС, розвиток діялогу з Російською Федерацією, досягнення у співпраці зі Сполученими Штатами.

Президент також привітав той факт, що Верховна Рада прийняла всі 22 необхідні для вступу до СОТ закони, включно з 16, поданими провідником держави. Після вступу до цієї організації Україна розпочне з Евросоюзом переговори про створення зони вільної торгівлі.

„Україна була, є і залишатиметься відповідальним і надійним партнером на міжнародній арені. Президент, який за Конституцією втілює зовнішньополітичний курс, підтверджує прагнення України грати активну ролю у світових процесах. Ми чітко бачимо свої орієнтири і знаємо шляхи їх досягнення", – наголосив Президент України.

Україна на виставці...

(Закінчення зі стор. 1)

мих підприємств та реґіонів мені розповіли їх керівники – голова Дніпропетровської обласної Ради Юрій Вілкул, одесит Віталій Бондаренко – доктор технічних наук, професор, голова правління об'єднання, яке займається виготовленням газів, вкрай потрібних багатьом галузям народного господарства, в тому числі і для медицини.

Ракетно-космічну галузь України представляє проф. Кузнєцов, заступник керівника українського космічного аґенства. Констадин Ботєв – керівник відомої української авіяційної компанії „Аеросвіт", яка здійснює протягом тижня п'ять летів з Києва до Ню-Йорку, а в наступному році плянує збільшити кількість летів і з третього кварталу ввести два прямих лети із столиці України до Чикаґо.

На виставці я мав приємну нагоду познайомитись із своїм земляком, директором Львівської компанії „Веем" Богданом Шевцовим.

– Наша компанія, – сказав мій земляк, – народилась у 1991 році і займається виготовленням крісел для пасажирських літаків, потягів та автобусів. Нашою продукцією користуються підприємства Росії, Польщі та Німеччини.

Розповідаючи про відкриття виставки, варто згадати Українську громадську організацію, „Помаранчева хвиля" члени якої прийшли на урочистість з написами на одягу: „Дмитро Табачник – наша ганьба". Організатора акції Роман Яцковський сказав:

– Я не вважаю себе противником виставки, навпаки – я допомагав її влаштовувати. Ми підтримуємо Україну і хочемо, щоб виставка пройшла успішно, але ми проти того, щоб делеґацію очолював Дмитро Табачник, який є українофобом, про що свідчить його інтерв'ю одній з газет, в якому неґативно показана українська інтеліґенція.

15 грудня відбувся офіційний день України, під час якого була проведена конференція: „Україна: пошук гідного місця у ґльобальній економіці". На конференції відбулась дискусія з найбільш важливих напрямів економічного розвитку України.

В заключний день роботи виставки численні відвідувачі продовжували знайомство з її експонатами, тривало укладання торговельних угод між підприємцями двох країн.Відбувся великий концерт, в якому взяли участь провідні виконавці України.

Пікет „Помаранчевої хвилі" в Чикаґо

Унікальна...

(Закінчення зі стор. 1)

креслив, що останном часом в цій дипломатичній установі відбулися передання в Україну картин О. Грищенка, бібліотеки і архіву Джеймса Мейса, готується передання архіву Надії Світличної. Промовляли президент УВАН Альберт Кіпа, президент УВАН у 1998–205 рр. Олекса Біланюк, Павло Білаш. Тамара Скрипка показала ряд раритетів присутнім, дозволила їх зфотографувати. Олекса Біланюк передав унікальні національні святині Павлові Білашеві і разом з ним підписав відповідний акт.

Опісля відбулося спілкування учасників церемонії, під час якого Оксана Міяковська-Радиш зворушливо розповіла, як шестилітньою дівчинкою допомагала батькові облаштовувати музей в Хрещатицькому завулку, де жив у Києві Тарас Шевченко.

20 грудня, через 63 роки, усі дорогоцінні святині повернулися в Україну, де на Бориспольському летовищі їх приймав академік Микола Жулинський, директор Інституту літератури ім. Т. Шевченка НАНУ. А в березневі дні 2007 року повернута Шевченкіяна буде виставлена у Палаці мистецтв „Український дім" у Києві. У той же час відбудеться офіційна презентація згаданих раритетів.

Левко Хмельковський

Учасники церемонії (зліва): Павло Білаш, Микола Кириченко, Альберт Кіпа, Лариса Лавріненко, Оксана Міяковська-Радиш, Олекса Біланюк, Тамара Скрипка, генеральний представник авіокомпанії „Аеросвіт" в США Микола Кравець, консул Андрій Наджос.

АМЕРИКА І СВІТ

США мають нового міністра оборони

ВАШІНҐТОН. — Роберт Ґейтс 18 грудня склав присягу на посаді секретаря Департаменту оборони США, яку до нього протягом шести років займав Доналд Рамсфелд. Церемонія складення присяги відбулася спочатку у Білому Домі, а відтак у приміщенні Департаменту оборони. Р. Ґейтс вважає, що ситуація в Іраку повинна стабілізуватися протягом наступних двох років, інакше конфлікт може охопити цілий реґіон. Р. Ґейтс також не приховує і того, що Америка наразі не виграє війну в Іраку. Новий секретар Департаменту оборони не бачить іншого шляху, ніж перемогти в Іраку. США не можуть дозволити собі зазнати поразки в Іраку, заявив Роберт Ґейтс. „Провал в Іраку в ситуації, що склалася, стане катастрофою для нашої країни, ослабить наші можливості і поставить американців в небезпеку на десятки років вперед", - сказав він на урочистій церемонії з нагоди вступу на посаду. Президент США назвав Р. Гейтса „правильною людиною" для численних викликів, на які натрапляють США в Іраку і в боротьбі з міжнародним тероризмом. „Ми, нація, у стані війни. І я покладаюся на нашого секретаря Департаменту оборони в тому, щоб надати мені якнайкращу раду і безпосередньо допомогти нашим збройним силам в той час, як вони борються з ворогами свободи по всьому світу. Р. Гейтс – правильна особа для таких викликів. Він буде видатним провідником для наших чоловіків і жінок у військовій формі", - сказав Дж.Буш. 63-річний Р. Ґейтс свого часу очолював Центральне розвідувальне управління США. Він також брав участь у підготуванні рекомендацій Групи вивчення ситуації в Іраку, яка у своєму звіті закликала Президента Джорджа Буша радикально змінити тактику у цій країні. Р. Ґейтс 19 грудня несподівано відвідав Ірак, щоб обговорити з командувачем американських військ зміну стратеґії.

Польща відмовилася зняти вето на переговори між ЕС і Росією

ВАРШАВА, Польща. — Польща 17 грудня відмовилася скасувати вето на початок переговорів щодо нової угоди між ЕС і Росією. Однією з причин у Варшаві називають те, що Росія не робить жодних кроків назустріч щодо заборони експорту польського м'яса. Додаткові питання викликала і заява Москви про те, що з 2007 року дозволить імпорт м'ясопродуктів лише з тих держав ЕС, які підпишуть з Москвою окремі двосторонні угоди. Німеччина, Голяндія та Ірляндія вже заявили, що відмовляються підписувати двосторонні угоди з Росією, а президент Еврокомісії Жозе Мануель Барозу назвав вимоги Москви нерозумними. Немає жодних причин для того, щоб запроваджувати заборону на експорт м'ясопродуктів з країн ЕС. „Ми маємо дуже високі стандарти. Я думаю у Европейському союзі – найвищі у світі стандарти щодо ветеринарного захисту", - сказав М. Барозу. Пропозиція укладання двосторонніх угод у цій сфері з окремими державами ЕС позбавлена сенсу, оскільки на території Евросоюзу відбувається вільний рух товарів. Якщо ж у якійсь державі виникають проблеми, керівництво ЕС реаґує доволі оперативно і вживає необхідних заходів, - зазначив президент Еврокомісії.

У Палестинській автономії – позачергові вибори

РАМАЛА. Ґаза. — Голова Палестинської національної адміністрації Махмуд Абас здійснив кадрові перестанови у керівництві очолюваної ним партії „ФАТХ" – з метою поліпшення її позицій перед майбутніми позачерговими виборами. Уряд М. Абаса наразі не називає конкретних імен. Проте, офіційні представники „ФАТХ" 17 грудня повідомили, що до складу нового керівництва увійшли декілька молодих активістів. 16 грудня голова Палестинської автономії оголосив про рішення проведести позачергові президентські і парляментські вибори. При цьому додав, що розпуск парляменту і передчасні вибори – це єдиний можливий вихід з кризи, у якій опинилася автономія після провалу переговорів про створення уряду національної єдности. Водночас правлячий радикальний рух „ГАМАС" розкритикував рішення М. Абаса про проведення передчасних виборів. Представники „ГАМАС-у" знову заявили про те, що виходом з кризи вважають виключно створення уряду національної єдности. А голова зформованого „ГАМАС-ом" уряду Ісмаїл Ганія вже оголосив, що у разі проведення передчасних виборів „ГАМАС" їх бойкотуватиме. Палестинська виборча комісія повідомила, що для підготування виборів буде потрібно не менше трьох місяців.

Червоний Хрест припинив працю в Багдаді

БАГДАД, Ірак. — Іракське відділення Червоного Хреста закрило усі свої бюра в Багдаді. Це реакція на викрадення співробітників організації, що відбулося напередодні. „Ми розпорядилися закрити всі наші бюра в Багдаді до подальшого повідомлення. Ми закликаємо відпустити викрадених співробітників", - заявив генеральний секретар іракського відділення Червоного Хреста Мазін Абдала. 17 грудня близько 11-ої години ранку озброєні люди ввірвалися в бюро Червоного Хреста в центрі Багдаду, захопивши кілька десятків співробітників організації і відвідувачів бюра. Бойовики були одягнені у форму іракської армії і зникли потім на п'ятьох автах. Точне число викрадених не відоме досі. За приблизними підрахунками було викрадено близько 30 осіб. 17 з них були згодом відпущені.

У путінській Росії зростає вплив КҐБ

МОСКВА. — Четверо з п'яти політичних провідників і державних чиновників у Росії або належали, або і досі належать до служб безпеки - такі висновки наукового дослідження. З цього дослідження, яке проводилося вперше, випливає, що останніми роками в Росії і в царині політики, і в сфері підприємництва суттєво поширився вплив КҐБ-ФСБ. Багатьох чиновників, про яких ідеться в дослідженні, було призначено за президентства Володимира Путіна, який і сам у минулому керував спецслужбами. Це дало підстави багатьом ліберальним аналітикам стверджувати, що вплив спецслужб зростає без будь-якої контролі і загрожує демократії. Нове дослідження провела авторитетний науковець Ольґа Криштановська для так званого Центру дослідження еліти, підрозділу Академії наук Росії. Воно підтвердило, що силовикам - колишнім оперативникам КҐБ або тим, хто працює в її наступниці ФСБ, - у путінській Росії ведеться дуже добре. Припущення про те, що їхній вплив зростає, поширювалися давно. Але перша свідома спроба зібрати емпіричні докази обсягів того впливу дала несподівані висліди. Зі звіту також випливає, що політична і підприємницька еліти швидкими темпами зливаються. Однак, робляться спроби не допустити людей з таким минулим до політики чи великого підприємництва. Але хоч би що це означало для майбутнього демократії в Росії, досі невдоволення новою клясою російської керівної еліти висловлює лише ліберальна меншість країни.

Смерть Діяни – трагічний нещасний випадок

ЛОНДОН. — У Великобританії оприлюднили висліди трирічного розслідування обставин смерти принцеси Діяни. Вона разом зі своїм другом Доді аль-Фаєдом загинула внаслідок автоаварії у Парижі у 1997 році. Керівник слідчої групи, колишній голова Скотланд-Ярду лорд Стівенс заявив, що загибель пари була трагічним нещасним випадком, що стався з вини нетверезого водія аль-Фаєда — Анрі Поля. Лорд Стівенс сказав, що слідство вивчило всі свідчення, пов'язані з теоріями щодо змови з метою вбивства принцеси та Доді аль-Фаєда: „Я задоволений, що ніхто не намагався приховати жодної інформації. Ми певні, що звинувачення у змові не мають під собою жодних підстав". Батько аль-Фаєда, єгипетський мільйонер Мохамед аль-Фаєд, відкидає висліди розслідування Стівенса. Він і далі вважає, що Діяну й Доді вбили британські спецслужби за наказом королівського палацу, аби не допустити шлюбу матері принців Віліяма та Гарі з мусульманином.

Меркель виключає повноцінне членство України у ЕС

БЕРЛІН. — Федеральний канцлер Німеччини Анґела Меркель заявила про необхідність розвивати програму привілейованого партнерства для тих країн, що, на її думку, не можуть розраховувати на повноцінне членство в Европейському союзі. „Це відноситься до України, чорноморського й інших реґіонів. Тому нам потрібна приваблива і надійна політика добросусідства, з якою ми наблизимо до Евросоюзу ті країни, що не зможуть у нього вступити", - заявила А. Меркель, виступаючи в Бундестазі напередодні початку німецького головування в ЕС. До таких держав глава держави зараховує і Туреччину, що викликає розбіжності всередині правлячої коаліції: міністер закордонних справ країни Стефан Штейнмайер - прихильник прийняття Анкари. У даний час Німеччина приймає перехідне піврічне головування в Европейському союзі першого січня. Одночасно Берлін на рік очолить „велику вісімку".

К. Анан у прощальній промові критикував США

НЮ-ЙОРК. —З критикою сучасного американського керівництва 12 грудня виступив Генеральний секретар ООН Кофі Анан під час прощальної промови, яку він виголосив у бібліотеці Гарі Трумана у штаті Мізурі. К. Анан зокрема заявив, що США не повинні зраджувати своїм ідеям, борючись з тероризмом. Саме за президентства Г. Трумана у 1945 році була створена Організація Об'єднаних Націй. У своїй промові Генеральний секретар сказав, що тепер міжнародна спільнота, „як ніколи, потребує далекоглядного американського провідництва у традиції Президента Г. Трумана". К. Анан, не називаючи прямо уряд Джорджа Буша, дав зрозуміти, що він не задоволений сучасним керівництвом США. Декілька республіканських законодавців критикували коментарі К. Анана. Речник же Державного департаменту заявив, що Генеральний секретар ООН не мусить повністю погоджуватись з США чи будь-якими іншими країнами щодо їхньої політики.

Справа Курильських островів є далі актуальною

ТОКІО. — Японія запропонувала Росії поділити чотири південні острови Курильського пасма навпіл за площею; Росія проти. Прем'єр-міністер країни Таро Асо 14 грудня заявив, що стара пропозиція СССР, а потім Росії — передати Японії два найпівденніші острови — неприйнятна для його країни. У разі поділу за площею Японії дісталися б три найпівденніші острови і ще чверть території найбільшого північного острова. Японія може погодитися тільки на це, наголосив прем'єр. Японія вважає чотири південні Курильські острови у Тихому Океані своїми північними територіями. Вони перейшли від Японії до СССР тільки після Другої світової війни. Натомість перший заступник голови нижньої палати російського парляменту Олег Морозов заявив, що Росія не збирається обговорювати з Японією це питання. „Позиція Росії сьогодні така, що ми не обговорюємо жодних територіальних питань з Японією. Ми вважаємо, що наразі таких проблем немає. І тому будь-якому питанню, яке з цього приводу порушують, має передувати обговорення більш загальних питань — зокрема чи є взагалі ця тема", — заявив російський політик.

За матеріялами ЗМІ

Україна відзначить на державному рівні

100-річчя від дня народження Олега Ольжича

КИЇВ. – З метою відзначення у 2007 році 100-річчя від дня народження учасника українського визвольного руху, визначного громадсько-політичного діяча, вченого, поета і публіциста Олега Ольжича, утвердження в суспільній свідомості об'єктивної оцінки його діяльности та на підтримку ініціятив громадськости Президент України Віктор Ющенко своїм Указом від 10 листопада 2006 року зобов'язав Кабінет Міністрів утворити Організаційний комітет з підготування та відзначення 100-річчя від дня народження Олега Ольжича; розробити плян заходів з відзначення 100-річчя Олега Ольжича, передбачивши, зокрема проведення протягом 2007 року в Києві, інших населених пунктів, урочистостей за участю представників органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, науковців та громадськости; створення виставок тематичних експозицій документів та матеріялів; проведення у вересні 2007 року разом із Національною академією наук України наукової конференції, присвяченої життю та діяльности Олега Ольжича, а також конференцій, тематичних круглих столів, літературних читань в інших реґіонах України; видати наукові праці та твори Олега Ольжича; випустити ювілейну монету, поштову марку і конверт, присвячені 100-річчю Олега Ольжича; вирішити питання щодо спорудження протягом 2007-2008 років у Києві та Житомирі пам'ятників Олегу Ольжичу, а на будинку по вул. Володимирській в Києві, де працював Олег Ольжич, меморіяльної дошки та присвоєння загальноосвітній середній школі ч. 104 Києва імені Олега Ольжича.

Олег Ольжич

Спраглим серцем жадібно лови
Рокіт сурми, що зове до бою.
Ще пройдуть по вулицях Москви
Наші сотні пружною ходою.
Ще настане невблаганний день,
Коли буде, квилячи, тулиться
До козацьких кованих стремен
І зрадлива Західня столиця.
Тільки душі, тільки стиски рук
Злить в одному дужому хотінні –
І осліплять все живе навкруг
Перемоги вії полумінні.

Від редакції:
Цей мало знаний вірш знайшов в архіві Василя Сімовича, у Відділі рідкісної книги Бібліотеки Чернівецького університету, історик і пібліцист Євген Пшеничний, вперше видрукувавши його в „Буковинському журналі" ч. 1 за 1994 рік.

100-річчя від народження Святослава Гординського

КИЇВ. – Президент України Віктор Ющенко 10 листопада 2006 року видав Указ про вшанування пам'яті видатного письменника, художника, літературознавця Святослава Гординського з нагоди відзначення у грудні 2006 року 100-річчя від дня його народження.

Указ зобов'язує Кабінет Міністрів утворити Організаційний комітет з відзначення 100-річчя, передбачивши проведення у грудні 2006 – січні 2007 років у населених пунктах, пов'язаних з життям і діяльністю Святослава Гординського, урочистостей, у Києві, Львові та Івано-Франківську науково-практичних конференцій, присвячених літературній та мистецькій діяльності Святослава Гординського; створити документальний фільм про Святослава Гординського; ввести в обіг ювілейну монету, поштову марку і конверт, присвячених 100-річчю від дня народження Святослава Гординського, опрацювати питання щодо спорудження пам'ятника Святославу Гординському у Львові.

Міністерство культури і туризму України разом із Львівською обласною державною адміністрацією та Київською міською державною адміністрацією мають провести у Києві та Львові виставки творів Святослава Гординського, видати мистецький альбом „Графіка Святослава Гординського.

Міністерство закордонних справ України за участю УВКР має вивчити можливість увічнення пам'яті Святослава Гординського в державах, де він проживав.

Святослав Гординський

Доля

Надійде день такий: гранітна постать Долі
На шляху виросте нескінченім твоїм,
Торкне твоє чоло і присудом твердим
Затримає тебе в своїм нещаднім колі.
Далеко – синь, огонь, і заграви, і дим.
Червоний рев стихій, безкрай жаги і волі.
Та лиш свій хижий зір вдалі, на видноколі,
До воза запряжеш, у шику бойовім.
Коли почуєш ти, як, горду і нап'яту,
Скоряє міць твою кам'яностопа Фатум,
Як кришиться твій крок, – душі останній крик
Пошли туди, де мчать шляхи, тобі не дані,
Та де прогуркотять колись ще – вір! – за грані
Комоні мрій твоїх у запрязі квадриг.

Матеріяли про 100-річчя О. Ольжича і С. Гординського надійшли до „Свободи" від Посольства України в США

Духовний...

(Закінчення зі стор. 1)

ми можемо (!)" навчати студентів українською мовою. То Ви, панове „освітяни", не бачите такої необхідности? Така необхідність постала у серпні 1991 року. Вам не до вподоби такий поворот історії? То подайте заяву про відставку.

Проректор Луганського університету М. Смирний каже, якщо охочих вчитися державною мовою набереться достатня кількість, то, можливо(!), створяться українські групи. Якщо набереться? А Ви там нащо, пане Смирний? Ви громадянин України чи сторонній спостерігач? Ви не зацікавлені у відродженні України? Чому не зберете студентів і не поясните їм потребу України в українських кадрах? Ви маєте подбати, щоб такі групи набралися.

П'ята колона на Сході України створила антиукраїнський мікроклімат, де різними шляхами, включно з погрозами, відлякують населення від української освіти, то Ваш обов'язок невтралізувати цей тиск і ліквідувати духовний терор серед молоді. Ви як керівник державного закладу мусите дати бій п'ятій колоні. П'ята колона знає, що без української освіти Україна не відродиться. І вороги України всіма силами перешкоджають українській освіті. Не боротися з цим – значить потурати ворожим проявам.

Ще один „освітянин" – ректор Луганського аграрного інституту заявляє, що чужоземні студенти ставлять викладання російською як одну з перших умов навчання, і він іде їм назустріч. А може, чужоземні студенти зажадають, щоб президентом України став Саддам Гуссейн? Виходить, що чужоземні студенти мають в Україні більше прав, ніж громадяни України? Отак спадкоємці міністра Валуєва перекреслюють українську незалежність. Для ректора бажання чужоземців важать більше, ніж вимоги своїх громадян. Чи ж можна такого „ректора" терпіти в незалежній державі? З канцелярських відписок обох ректорів видно, що вони самі не хочуть дати українцям української освіти, бо, мовляв, вона вимагатиме додаткових витрат. Ці відписки свідчать, що в незалежній Україні освіту громадян віддано на відкуп не патріотам України, а вихованим окупантом колоніяльним асимілятором.

Питання стоїть так, що пролізлі в освітянські крісла псевдокадри перекреслюють своїми діями прагнення українського народу до відродження, висловлене після 1991 року ще раз у 1994 році, на Майдані. Псевдоосвітяни не виходили на Майдан. І в глибині душі вони глузують з героїв Майдану.. Виходьте на майдани, грайтеся в незалежність, співайте "Ще не вмерла...", а ми підготуємо Вам російськомовних чужоземців, які, вивчившись, поїдуть до своїх країн, потоптавши права корінного населення України, а ще підготуємо Вам адептів п'ятої колони, які упослідять вашу „затрушену" Незалежність.

Ці факти не можуть лишати байдужими українців діяспори. П'ята колона в Україні знахабніла до крайніх меж! Я звертаюсь до українських наукових та громадських організацій діяспори! Ви маєте великий моральний вплив на події в Україні. Сьогоднішня ситуація з освітою на Сході України потребує Вашого втручання. Зверніться до Президента як до ґаранта людських та громадянських прав в Україні з петиціями про забезпечення українському населенню в Україні права на українську освіту.

Вимагайте відставки ректора Луганського аграрного інституту! Вимагайте відставки всіх високих посадовців – архітекторів духовного голодомору в Україні!

Станьте в обороні української державности!

Нові добровольці Корпусу миру

КИЇВ. – 21 грудня Посол США в Україні Вільям Б. Тейлор привів до присяги 99 нових добровольців Корпусу миру США в Україні. Урочиста церемонія відбулася в історичному приміщенні київського Будинку вчителя.

Нові добровольці 12-тижневу підготувальну програму засвоїли в містечках та селах Київської та Чернігівської областей. Вони працюватимуть у середніх школах, вищих навчальних закладах, педагогічних училищах та інститутах післядипломної педагогічної освіти вчителів. Корпус миру в Україні було засновано в травні 1992 року. Програма Корпусу миру фінансується за рахунок коштів американських платників податків. В Україні Корпус миру працює у трьох напрямках: викладання англійської мови, економічний розвиток громад та розвиток молоді.

Посольство США в Україні

В Києві повинна бути вулиця Митрополита В. Липківського

Світовий Конґрес Українців надіслав листа до голови м. Києва Леоніда Черновецького з проханням змінити теперішню назву вулиці Урицького на вулицю Митрополита Василя Липківського – на прохання Українського Православного Братства ім. Василя Липківського з Норт-Порту, Фльорида.

У лютому 2006 року Сергій Білокінь, член Комісії з питань найменувань та пам'ятних знаків Києва, повідомив Братство, що 25 січня 2006 року Комісія прийняла рішення перейменувати вул. Урицького на вул. ім. Митрополита Липківського (Мойсей Урицький був головою ЧК – секретної поліції у Петрограді). На жаль, не було зроблено ніяких наступних дій.

СКУ плянує довести цю справу до кінця. Митрополит Василь Липківський – один із засновників та первоієрархів Української Автокефальної Православної Церкви. У 1919 році Російська Церква позбавила його духовного сану за те, що він провів Службу Божу українською мовою у Свято-Михайлівському соборі м. Києва. У 1921 році його було обрано Митрополитом Української Автокефальної Православної Церкви. Совєтська влада переслідувала його, а в 1938 році заарештувала та розстріляла.

Світовий Конґрес Українців

АНТИЦИТАТА ТИЖНЯ

М. Азаров послав опозицію...

Перший віце-прем'єр Микола Азаров закликав депутатів Верховної Ради ще раз підтримати закон про Державний бюджет. „Не можна бути безвідповідальними", – сказав він, завершуючи свій виступ у парляменті з приводу бюджету. У залі почулися несхвальні вигуки опозиції, після чого М. Азаров закінчив виступ російською мовою: „Та пошлі ви!"

Українська правда, 19 грудня

До чого веде протистояння двох гілок влади в Україні?

Ми певні, що наші читачі знають правильну відповідь на запитання: хто ж винен у все гострішому і все небезпечнішому протистоянні між президентською і урядовою гілкою влади в Україні? „Холодна війна", яка загрожує перерости в політичну кризу, йде від Партії Реґіонів і очолюваної неї більшости в парляменті, хоч вона, мов на сміх, називає себе „антикризовою коаліцією". Після того, як Віктор Янукович очолив Кабінет міністрів, з усіх урядових структур буквально виганяються діячі від „помаранчевих" політичних сил. „Реґіонали" так ввійшли в смак витіснення „нашоукраїнців" на політичне узбіччя, що заповзялися „з'їсти" й міністрів, яких, згідно з Конституцією, призначив Президент Віктор Ющенко. Справжня битва точиться щодо міністра закордонних справ Бориса Тарасюка: „антикризова коаліція" проголосувала за його звільнення, Шевченківський районний суд м. Києва це рішення скасував своїм, але прем'єр-міністер вже так увірував у свою першу ролю в державі, що майже не рахується ні з судом, ні з Президентом, ні з Конституцією і стоїть на своєму: Б. Тарасюк має піти з міністерства. Експерти вже прогнозують: якщо ця тенденція триватиме далі, то невдовзі за Президентом залишаться тільки другорядні та третьорядні функції – вручати урядові нагороди та вітати народ з національними святами.

Проблема, звичайно, полягає не в тому, хто у висліді політреформи має більші і важливіші повноваження – Президент чи Верховна Рада і нею призначений прем'єр-міністер, а в тому, хто з яким напрямком розвитку України асоціюється. Прихід В. Януковича до керівництва урядом, а „реґіоналів", соціялістів і комуністів – до вирішального впливу на законодавчу діяльність ще не встиг поліпшити соціяльно-економічного становища народу, але вже встиг загальмувати Україну на шляху до НАТО й Европейського Союзу. Зміст цього гальмування, як і зміст витіснення нелюбих „біло-синім" міністрів Ю. Луценка і Б. Тарасюка, як і намір звільнити міністра оборони А. Гриценка, як і повернення в урядові крісла осіб, котрі вособлювали „кучмізм" і проти котрих, власне, й сталася Помаранчева революція, – антиукраїнський. Нагорі в Україні опинилися політична якість, котру активно підтримувала і підтримує Москва: через цю якість вона зберігає свій вплив на Україну. Досить згадати московську газову політику...

Що ж далі? Скасування недолугої політреформи, яка спричинила сьогоднішнє двовладдя? Президент заявив, що не робитиме цього, оскільки є ґарантом дотримання Конституції. Розпуск парляменту, з волі якого майже вся влада в Україні, від верху до низу, зафарбувалася в біло-синій колір? Але голосування за визнання Голодомору геноцидом засвідчило, що у Верховній Раді є й багато здорових сил. То чим може закінчитися протистояння здорових і нездорових?

Аналітики вважають можливими три сценарії. Перший, оптимістичний: опозиція, тобто всі, кому справді дорогий Майдан і його ідеали, весною-влітку 2007 року доможуться або скасування політреформи, або розпуску парляменту. Другий, революційний: загонисті „реґіонали", користуючись безволлям „помаранчевих", влаштовують свій Майдан. В залежності, хто переможе розвиток подій переходить в перший або в третій сценарій. Третій, песимістичний: „біло-сині" захоплюють владу, з допомогою перекинчиків формують конституційну більшість і скасовують президентську гілку влади. „...Україна перетворюється в Туркменію з легким зовнішнім забарвленням европейськости. Народ – безмовний...".

Ні, на це останнє нехай не сподіваються вороженьки. Український народ вже не безмовний!

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510

E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00 на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку - $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська e-mail: adsukrpubl@att.net	(973) 292-9800 дод. 3040
Передплата	– Марійка Пенджола e-mail: ukrsubscr@att.net	(973) 292-9800 дод. 3042

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про передсвяткові клопоти

Цього разу, коли я засіла, як звичайно, до редакційного стола за „О-КУ", то вже мала замовлення на певну тему – треба писати передсвятковий фейлетон і ним згадати про близький вже прихід Різдва Христового за одним та другим календарем. І тут мимоволі подумалося: як ми вже звикли до цього „подвійного святкування"! Вже приймаємо його як самозрозуміле. А ще не так давно святкувати нам, українцям, так звані „польські свята" ніяк не годилося, про таке не можна було й згадувати.

Але довгі роки життя наших людей у західніх частинах світу та зміна понять про святкування таки у батьківщині – тепер не дозволяє нікому дивуватися, хто та за „яким календарем" святкує оці свята Різдва Христового. Важливо, щоб вони були справді святковими, радісними та не обмежувалися до горячкового шукання за подарунками для усіх членів родини й обов'язковими, але хто-зна, чи завжди й прочитуваними побажаннями, що їх „доконче потрібно" написати до усіх близьких і неблизьких, або вміщувати стереотипними висловами на сторінках нашої „Свободи".

А саме т. зв. „святкування"? Чи воно справді у нас усіх тепер таке святкове, як було „колись", і чи воно не втрачає через наші обставини і наш теперішній спосіб життя того виняткового значення, яке воно повинно мати?

Присядьте, дорогі мої читачі, на хвилинку у вашій погоні за часом і за подарунками „під ялинку", і призадумайтеся над тим, чим сьогодні для вас є оці „свята" та чи ви їх не лише вмієте належно оцінити, але й надати їм відповідного значення. А передусім – чи умієте ви викликати у себе і в своїх найближчих цей особливий „різдвяний настрій", що був так незаступимий „колись" у різних обставинах нашого життя на батьківщині чи поза нею?

Пригадайте собі останнє Різдво з минулого року – як саме ви його згадуєте? Чи тільки як погано за часом і за виконанням усіх невідкличних обов'язків із писанням святочних побажань та купівлею численних подарунків? Чи залишилося у споминах щось спокійного, теплого – з тих почувань, що так незаступимі саме з поняттям Різдвяних свят? Чи мусите „сягати" споминами до „давніх часів", в яких Різдво було спра вді оцим неповторним святом, що залишало теплом на цілий довгий рік? Присядьте на хвилину у своєму постійному поспіху за злободенними справами оцього дивного життя і – призадумайтеся разом зі мною...

О-КА

Привітання Посла України в США Олега Шамшура

Вельмишановна українська громадо!
Дорогі друзі!

Сердечно вітаю Вас зі світлим й радісним святом Різдва Христового та з Новим Роком!

Подібно до світлого свята Різдва, нова Україна несе світу мир і світлу надію. Нехай же цей мир і ця надія назавжди поселяться під дахом Ваших домівок. Ми високо цінуємо внесок українців, котрі живуть у Сполучених Штатах Америки, у процеси оновлення нашої Вітчизни. Ваша підтримка була і залишається важливою складовою розбудови нової України. Щиро дякуємо і віримо, що і в 2007 році ми будемо у цій діяльності разом.

Нехай Новий рік принесе нашій Україні, усій українській громаді Америки безліч жаданих дарунків, приємних несподіванок та відкриттів, а свято Різдва Христового стане цілющим джерелом духовного відродження матері-України.

Щастя і процвітання Вашій другій Батьківщині - Сполученим Штатам Америки, усьому американському народу.

Бажаю всім Вам міцного здоров'я і веселого настрою, дружньої теплоти й сімейної гармонії. Хай у Вашому домі завжди будуть щастя, злагода і добробут.

Щиро Ваш,
Олег Шамшур

Редакцію і читачів „Свободи" привітали з Різдвом і Новим Роком Єпископ УКЦ Стемфордський (Ню-Йорку і Нової Англії) Павло, колишній Посол України в США Михайло Резнік, працівники представництва в США авіокомпанії „Аеросвіт" на чолі з Костадином Ботєвим, видавництво „Літопис УПА" з Торонто, Українська федеральна кредитова спілка з Рочестеру, Н. Й., Євген Серба з Ню-Джерзі, з Дніпропетровська – голова Центру української культури Клавдія Мірецька, керівники гуртків цього центру Раїса Яцевич, Ольга Смілянець і Майя Крупко.

Дякуємо!

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Коли всі виїдуть, то України не буде!

Я дуже вдячна Ользі Матулі, Марійці та Ярославі Легким, які передплатили для мене „Свободу" на цілий рік. У газеті я прочитала листи родин Павленків з Білої Церкви і Кучерів з Баришівки, які хотіли б виїхати з України. Вони не вказують на матеріяльні нестатки в повсякденному житті, але пишуть про постійне переслідування за українство.

На жаль, це правда. Вчора я пішла по довідку про склад сім'ї, і пашпортистка змусила мене переписати моє прізвище за російським правописом, хоча і бланк і державна мова були українські. „Скоро 'західняки' від нас відділяться – і мова буде скрізь російська", – заявила пашпортистка.

З довідкою я пішла до Служби захисту малозабезпечених громадян, і її керівник, коли побачив в моїх руках журнал з публікацією на захист УПА, зменшив допомогу на сто гривень. Пізніше листом мені взагалі відмовили у допомозі.

Але чи варто через це залишати Україну? А може, треба об'єднувати українців? У Баришівці і Білій Церкві, можливо, замало войовничих патріотів. Але ці населені пункти розташовані біля Києва, а в Києві працює Ольга Кобець, яка є головою Товариства ім. Олени Теліги. Не може бути такого, щоб в Білій Церкві та Баришівці не було осередків цього товариства. Інша справа, як це товариство контрольоване владою, бо в Дніпропетровську теж були великі неприємності з цим товариством. Є багато інших громадських організацій в Києві, що мають на меті захистити українця.

Для України пишуть книги, видають газети, журнали. Все це дуже потрібне, але коли не буде живого українця, коли „всі виїдуть", то й України не буде. Мабуть, настав час дбати про живого українця, про його психологічний стан. Це під силу громадським організаціям, нестачі яких в Україні немає. Листи українців, які хочуть виїхати на постійне місце проживання до США – це дуже тривожний сигнал і свідчить про те, що щось в соціальному пляні в Україні не так, що щось треба робити, адже люди не висувають економічних причин, а тільки те, що хочуть бути в колі українців.

Як на мою думку, потрібно збирати докупи національно свідомих українців. Українці США могли б розробити анкети для національно свідомих українців, що хочуть працювати з людьми, виявити таких.

І вже коли б прийшли такі листи, як від Кучерів з Баришівки і Павленків з Білої Церкви, то можна було б їх спрямовувати до тих людей в Україні, які хочуть і вміють допомогти.

Клавдія Мірецька,
Дніпропетровськ

Життя, присвячене Україні

У листопадові дні на щедро оздоблений снігами миргородській землі було вшановано пам'ять Михайла Воскобійника, котрий на вівтар батьківщини поклав усе своє шляхетне життя.

Михайло Воскобійник народився 21 листопада 1918 року у козацькому містечку Миргороді. Разом з сім'єю він, переживши Голодомори, висилки, втратив батька, якого червоні розстріляли в урочищі Триби під Полтавою тільки за те, що був гарним господарем і не приховував козацького роду.

Життєпис св. п. професора М. Воскобійника відомий в еміґраційних колах – він працював на радіо „Свобода", викладав історію Східньої Европи та України у Конектикатському університеті, редаґував газету „Українські вісті", був членом цілої низки американських і українських наукових організацій, одним з чільних представників і організаторів політичного життя української еміґрації.

У 1942 році Михайло Воскобійник, як головний редактор українського часопису миргородської округи „Миргородські вісті", організовував культурне життя на рідних теренах, дбав про освітянські і просвітницькі заклади, піклувався відновленням українського життя на духовно скаліченій більшовиками батьківщині. Він брав участь у впорядкуванні дитячих могильників – масового поховання українських дітей, жертв сталінських репресій на Личанці. Після повернення більшовиків ці могили були заорані трактором і на їхньому місці волею влади закладене міське сміттєзвалище, яке проіснувало до 1992 року.

Свідок тих подій Анастасія Скляр згадує: „Михайло Григорович часто зустрічався з учнями нашої школи, розповідав про козацькі походи, повстання отамана Христового, приводив на наші зустрічі бандуристів, закликав любити Україну... Мріяв про те, що після війни українська держава побудує для дітей мистецьку школу, подарує прекрасну бібліотеку, де діти зможуть вчитися і зростати справжніми українцями".

На жаль, не судилося. І навіть нині, на п'ятнадцятому році незалежности, мрія проф. Михайла Воскобійника досі не втілена у життя. Державні чиновники на миргородській землі вибудовують собі шестиповерхові палаци, московська мова заполоняє терени, а Центр українського просвітництва, який міг би стати оплотом української справи на миргородських теренах, бовваніє незавершеним будівництвом через відсутність коштів. Але земляки пам'ятають Михайла Воскобійника і вірять, що його мрія здійсниться.

Анатолій Сазанський,
Миргород, Полтавської обл.

Хочу зауважити...

У відповідь на лист В. Кучера „Ми хочемо жити в цивілізованій країні" (*„Свобода", ч. 45*) хочу порадити авторові: як хочете жити в „цивілізованій країні", то їдьте до „путінівської" Росії, але не думайте, що в Америці „грушки ростуть на вербі, і доляри лежать на дорогах". Також Ростиславові Василенкові (Юніон, Н. Дж.) на вірш „Метаморфоза" хочу відповісти: „Нелегко Ющенкові бути Президентом, отримавши „спадок" від колишніх промосковських президентів та їхніх „помічників".

Євгенія Кікта,
Ґрін Валей, Арізона

Гість з Австралії

Богдан Микитюк з Австралії, активний громадський діяч, виховник української молоді, минулого року очолював групу українців, яка перебувала в Україні за програмою „Слідами незабутніх предків". Недавно Б. Микитюк знову відвідав Україну і, повернувшись, розповів про великі враження, які залишилися в учасників поїздки про Україну. Австралійські дівчата і юнаки часто згадують Київ, Канів, Старий Угринів, де народився Степан Бандера, Чорний Ліс, де боровся нескорений командир УПА Роман Шухевич, Яремче, Івано-Франківськ, Львів, Тернопіль, Бережани, перебування у вишкільному таборі Молодіжного націоналістичного конґресу „Лисоня" ім. І. Гавдиди на Бережанщині.

Богдан Микитюк в Австралії був серед організаторів збору коштів на будівництво каплички на горі Лисоні, де проведено реконструкцію пам'ятника Січовим Стрільцям. На Лисоні відбувся перший Всеукраїнський фестиваль стрілецької й повстанської пісні „Дзвони Лисоні". Як відзначив п. Богдан, добре було б залучати до фестивалю й артистів української діяспори з різних куточків світу, активістів спілок молоді, управ українських громад. Богдан Микитюк побував на Лисоні, помолився біля каплички і зазначив: „Нащадки еміґрантів повинні цікавитись життям своїх побратимів в Україні, а українці – своєю діяспорою заради кращого майбутнього нації, збереження рідної мови, культурних і духовних надбань".

Тетяна Бідзіля,
Бережани, Тернопільської обл.

Потрапити до енциклопедії – честь, а не обов'язок

В „Свободі" я вже кілька разів звертався до тих, хто щось знає про уродженців Житомирщини, які могли б потрапити до „Енциклопедії Житомирщини", інших довідників. Обізвався Ігор Яременко. Але на мій лист, вже особисто на його адресу, він не відповів. Нарешті зустрівся з Віктором Цюрою, сином бандуриста Євгена Цюри. Але він про свого батька не знає майже нічого. Розповів лише, що його батько одружився зі своєю сусідкою Ганною Шкідченко, яка мала дочку років десяти. Ось за нею, і за Віктором, якому в кінці 1943 року було пів року, в Радомишль приїхав Євген Цюра. Однак рідні не погодились на зиму в дорогу віддати малюка. Отже, Євген прибув у Радомишль, а не в Новгород-Волинський, як писав У. Самчук. Але справді він взяв із собою доньку дружини (Lina-Lesya Beloargeo), яка нині проживає, можливо, в Каліфорнії і могла б розповісти про свого батька.

Не бажає листуватись зі мною Борис Потапенко, син Петра Потапенка, журналіст. У. Самчук писав, що Аврам, батько Петра Потапенка, – учитель музики, дириґент. А сусіди Аврама Потапенка, і його внук Віктор, стверджують, що це помилка. Аврам Потапенко був великий спеціяліст у моторах, слюсар. Всі деталі його біографії міг би розповісти Борис Потапенко, який живе в районі Дітройту.

Від Олексія Коновала я дістав листа з уточненням до статті „Не щастить видатним житомирцям з датами" („Свобода", 11 серпня ц. р.) про те, що Петро Потапенко був керівником дівочої капелі бандуристок СУМА вродовж 35 років, але не був керівником чи членом Капелі бандуристів ім. Шевченка, якою майже увесь час керував Г. Китастий. Потрапити до довідників, енциклопедій – честь, а не обов'язок. Я не можу змушувати дітей і всіх, хто щось знає про Петра Потапенка і Євгена Цюру, інших визначних людей, давати мені якісь матеріяли. Але пізніше цього вже не зробить ніхто.

На Житомирщині народився гетьман Іван Виговський, Леся Українка, Максим Рильський, Володимир Короленко, Джозеф Конрад, Олег Ольжич, Сергій Корольов та інші.

Гарій Макаренко,
Житомир

Спадщина мені не дісталася

Я громадянка України, родом з Хмельниччини. Хочу через газету звернутись до української громади по допомогу. В Чикаґо, Іл., приблизно з 1943 року мешкали мої родичі Олександра та Петро Соломки, які померли в 1995 році. Після їхньої смерти залишилась спадщина, котра, згідно з законом та заповітом, належить мені. Це визнано рішенням суду графства Кук, Чикаґо, Іл. Розпорядником спадщини був призначений Луіс Дж. Апостол. На мою домашню адресу були надіслані податкові документи від Скарбничого Округи. Але на сьогоднішній день майно, яке я успадкувала після смерти своїх родичів, перебуває в чужих руках. Ці люди скористувались моїм похилим віком (мені 76 років) та незнанням юридичних тонкощів. Довіреність, яку у мене взяли, я скасувала, але я не впевнена, що вона скасована в США. В Україні я нічого не можу з'ясувати, тому що майно знаходиться в США. Я навіть не знаю, де поховані мої родичі. Мені не віддали ні особистих речей, ні фотографій. Допоможіть, будь ласка, з'ясувати правду у цій справі. Я хотіла б звернутись до правоохороних органів в США, але не знаю, як це зробити. Можна писати на електронну адресу: karpets-zinayida@rambler.ru

Зінаїда Карпець,
Україна

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Нові члени УНСоюзу

Аманда-Тейлор Шрайбер і Алексис-Марія Шрайбер, доні Христини і Степана Шрайберів з Марікопу в Арізоні, – нові членки 42-го Відділу УНСоюзу. Своїх правнучок забезпечила прабабуся Гедвіґ Дяченко.

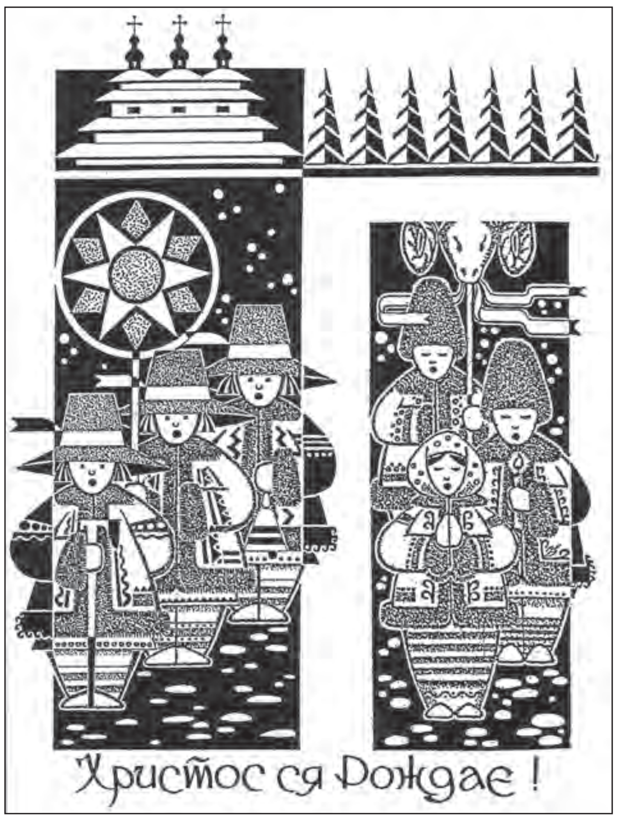
Медісон-Ашлі Мотен, доня Наталії та Джефрі Мотенів з Пеорії в Арізоні, – нова членка 42-го Відділу УНСоюзу. Свою правнучку забезпечила прабабуся Гедвіґ Дяченко.

Катерина–Анна Лутін, доня Лариси і Джереми Лутінів з Вест-Гартфорду, Конектикат, – нова членка 254-го Відділу УНСоюзу. Свою племінницю забезпечив двоюрідний дідусь Адам Платош.

Різдвяні картки від УНСоюзу

За звичаєм, Український Народний Союз видав різдвяні картки, дохід від продажу яких поповнить Українську Народну Фундацію. У святковому наборі – 6 карток. На них відтворено графіку Ольвіна Владики зі Львова „Українські колядники“ (1980 р.), вітраж Анатолія Балюха „Різдво“ з церкви св. Марії в Тернополі з колекції „All Things Ukrainian“, картини Марії Гарасовської-Дачишин з Чикаґо „Гуцульська мадонна. 1980 р.“ (з колекції Христини Таран), Івана Сколоздри з Розвадова „Свят-вечір. 2002 р.“, Мирона Рушайла зі Львова „Колядники. 1999 р.“ (з колекції Теда Медведя), Ірени Твердохліб з Рочестеру „Церква. св. Миколая в Кривчицях. 1988 р.“. На картках вміщено вітання (графіка Івана Яціва з Канади) і колядки.

Ольвін Владика. „Українські колядники“ (1980 р.)

Марії Гарасовської-Дачишин. „Гуцульська мадонна“. 1980 р.

Вітраж Анатолія Балюха „Різдво“ з церкви св. Марії в Тернополі з колекції „All Things Ukrainian“.

Ірена Твердохліб. „Церква. св. Миколая в Кривчицях“. 1988 р.

ПОДИХ ІСТОРІЇ

З львівської давнини

Мої спомини стосуються двох міжвоєнних десятиріч – від 1920-го до вересня 1932 року. Бо до Львова ми приїхали в грудні 1919 року, після шести літ воєнної мандрівки, з дворічними перестанками – у Відні, в Яворові та в Сокалі, згідно з батьковими призначеннями.

Почала науку в гімназії Сестер-Василіянок з першої кляси – тоді Львів був польським містом.

Визвольна боротьба не принесла свободи, а Вільсонівський принцип самовизначення народів не торкнувся українців. Більше того – Версальський договір віддав Галичину Польщі, а проєкт автономії лишився на папері.

У цей час місто було холодне і голодне, вулицями їздили візочки з гарячим харчем – то була гуманітарна американська допомога, а в добродійних осередках роздавали теплий одяг, який і наші заробітчани з Америки щедро присилали.

Після боїв героїчний Львів був сумно-похмурий, мури його кам'яниць покалічені кулями оборонців – українських стрільців і польських „орлят", вулиці змінювали назви і скрізь звучала польська мова. Одначе, поволі верталось життя у місто, з труднощами укладалось співжиття обох національностей. Настала тяжка атмосфера, коли на місце прихильного австрійського уряду прийшов польський, ворожий до українців. Поволі вертались зі сходу і заходу військовики і воєнні біженці. Відновлювалося шкільництво. В українському Львові почала працювати державна Академічна і приватна Дівоча гімназії, що була під патронатом Митрополита Шептицького, в заряді Сестер-Василіянок. Українське шкільництво потрапило під нагляд польської шкільної влади, але професори зуміли зберегти український дух панівним. Розвинулось нижче приватне шкільництво. Державний університет, гордість Львова, під новою назвою, було обсаджено польськими професорами.

Високі школи хоч і були доступні українській молоді, але треба було багато платити за них. Студентам з-поза Львова помагав „Академічний дім", де вони могли мати дешевий харч і приміщення. Це був також осередок ідеологічного студентського життя і свободолюбної думки в Гличині. Чи міг Львів стати польським містом у XX столітті, коли зберіг свою ідентичність протягом століть, і навіть католицизм не знищив її? Весна народів тривала!

Бували моменти зневіри, але угодовство проавстрійських провідників зустрічало опір молодої ґенерації, що виростала на ідеалах і героїці визвольних змагань. Поширювався підпільний рух, якого не могли стримати арешти, а судові процеси, як от, наприклад, Варшавський, лише збільшували його популярність.

Українське життя у Львові під Польщею було у постійному конфлікті з владою. Внаслідок окупації українське населення стало меншиною на своїй землі, з обмеженими правами, але на підставі міжнародного договору про права меншин була можливість внести скаргу до Ліґи націй в Женеві у випадках їх грубого порушення.

Відпорність міста, яке українське населення шанувало як свою столицю, заохочувало до національного життя цілий край. Львів був тим світлом, що просвічувало у найдальші закутки країни.

У мирний час українська присутність поширилась з передмість до центру міста. Поза Ринок і Руську вулицю вийшли українські центральні установи і підприємства. Бурхливо розвивалося громадське життя, виникали професійні товариства для різних знань, молодіжні-виховні і спортові організації, добродійні осередки для опіки над дітьми, політичними в'язнями, воєнними інвалідами, хворими в шпиталях – знов таки це була братерська допомога американських українців.

Певна річ, пожвавилася партійно-політична діяльність, відновились жіночі організації. Виходили українські газети, журнали, підручники. Створилась велика група талановитих журналістів (хоча бували й графомани). Львів став центром вільного українського слова. Набув значного розмаху кооперативний рух. Організовані по селах кооперативи дали людям господарську самодостатність і працю. У місті працював кооперативний банк, успішно розвивались позичкові фінансові установи під управою молодшої генерації. Популярний клич – „Свій до свого по своє" – скріплював фінансову незалежність українського населення міста. Економічне піднесення тягнуло за собою підвищення культурного рівня. Почастішали мистецькі вистави, концерти, літературні вечори, а то й пишні балі, зокрема популярний баль преси, на які приїздила молодь з провінції (так ми називали усе поза нашим гордим містом).

Захистом українського Львова у тяжких часах був авторитет Митрополита Андрея. Польський уряд з респектом ставився до Митрополита, також і німці по в'їзді до Львова склали йому візиту чемности. Львів залишився українським, хоча жив роздвоєним життям двох відокремлених національностей, що – з Божого провидіння – йшли різними історичними шляхами у своє майбутнє.

Двадцять літ Польща панувала над Галичиною, поки перші німецькі бомби, що впали на Львів 1 вересня 1939 року, звістили про початок Другої світової війни. Німці обстрілювали польське військо, що в поспіху прямувало на Румунію, літаки перелітали над містом, вночі ракети освічували небо... Стрілянина несподівано втихла, а радіо принесло вістку про політичну зміну на цім відтинку фронту. Передвчасні сподівання на визволення Галичини не сповнились.

Місто спохмурніло, люди ховалися зі страху перед новим наїзником. Крамниці замкнулись, харчі зникли, ледве можна було здобути малий бохонець чорного хліба... Не було видно паніки, але хто міг, той втікав на захід, у Польщу, яку вже опанували німці. І ми (моя приятелька Янця і я) тоді вибрались в дорогу у невідоме, з бохонцем чорного хліба у наплечнику. Цей хлібець лежить мені до сьогодні каменем на серці, бо забрала його в мами без прощання...

Історична доля призначила, щоб Львів пережив ще три окупації, за які заплатив тисячами жертв, що геройськи йшли на смерть. А за це заслужив на звання Міста-Героя.

Львів моїх споминів – все чарівно молодий, обрамований зеленню парків і лісків, пройнятий пахощами солодкої акації і терпкої черемхи, оздоблений соняшним Святим Юрієм, церквами і костелами, освічений каштановим квітом і позолочений бронзою спілих каштанів, бережений левами і уявним Високим замком.

У його 750-ліття побажати б лиш, щоб зникла невидна заслона на Збручі, а мовна перегорода – на Дніпрі. Бо ж героїчний Львів – всеукраїнський...

Дора Рак

Спецгрупа „Хмари" в НКВД

Інститут військової історії Міністерства оборони Росії і аґентство РІА „Новости" створили в Інтернеті сторінку www.9may.ru/unsecret, на якій подають розсекречені документи Другої світової війни з Державного архіву Росії. Чимало опублікованих документів стосується національно-визвольної боротьби України. Деякі з них ми подамо у „Свободі" в перекладі з російської мови.

Москва, НКВД СССР,
тов. Берія

У січні 1944 року при проведенні чекістсько-військової акції в Лановецькому районі Тернопільської области був поранений і захоплений командир сотні УПА Романчук, уродженець с. Шкудів, Рівненської области. В ході слідства встановлено, що Романчук добре знає ряд осіб з числа керівного складу ОУН-УПА. Виходячи з цього, НКВД УССР вирішив завербувати його і використати як командира спецргрупи з псевдом „Хмара". Спецгрупа „Хмара" була зформована з колишніх партизанів і леґалізованих бандитів чисельністю 50 осіб.

Для проведення аґентурної роботи до групи був включений працівник НКВД УССР старший лейтенант Кащеєв. Групі була надана рація. У січні-лютому спецгрупа „Хмари" здійснила ряд рейдів у найбільш вражених бандитизмом районах Рівненської области, під час яких виконано наступне:

– в Корецькому районі ліквідовано районного шефа зв'язку „Шмагая", який підтримував зв'язок між командувачами груп УПА „Верещаком" і „Змієм",

– в лютому в Людвіпольському районі встановлено зв'язок з округовим і районним проводами ОУН, сотнею „Недолі" і диверсійною групою „Чумака". У висліді цього було отримані дані про приготування бандитами налету на районний центр Березки, про що було своєчасно інформовано РО НКВД. За даними групи „Хмари," була проведена чекістсько-військова акція, в ході з якої „Недоля" і „Чумак" разом з їхньою охороною числом 14 осіб були ліквідовані спецгрупою.

– на Вітковицьких хуторах Березнівського району спецгрупа обеззброїла і передала РО НКВД 24 учасника підпільної оунівської організації, серед них 6 керівних підпільних працівників. Там же група „Хмари" ліквідувала бандгрупу чисельністю 15 осіб.

Серед вбитих розпізнані обласний провідник ОУН „Крилатий", провідник жіночої мережі „Ярина" і районний військовий референт „Коля". Разом в січні-лютому спецгрупа „Хмари" ліквідувала 54 учасників ОУН-УПА, з них 54 вбито, 24 захоплено живими. Спецгрупа втрат не мала.

Начальник Головного управління НКВД СССР з боротьби з бандитизмом **А. Леонтьєв.**

Розіслано тт. Сталіну, Молотову, Маленкову.

23 березня 1945 р.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Відзначено ювілей Михайла Грушевського

Конференцію відкриває президент УВАН д-р Альберт Кіпа, за столом – д-р Любомир Винар та д-р Ася Гумецька

Д-р Олександр Домбровський

НЮ-ЙОРК. – 3 грудня 2006 року в Нью-Йорку в Українській Вільній Академії Наук у США відбулася наукова конференція „Михайло Грушевський: історія та сучасність (До 140-ліття від дня народження)", підготовлена Українським Історичним Товариством, УВАН у США, Світовою Науковою Радою при СКУ, Українсько–Американською асоціяцією університетських професорів та Науковим Товариством ім. Шевченка в Америці.

Відкрив конференцію Президент УВАН у США і ректор УВУ д-р Альберт Кіпа, який розкрив значення постаті М. Грушевського як будівничого нової Української держави, нагадавши при цьому вислів О. Оглоблина, – що „Історія України-Руси" М. Грушевського за своїм значенням стоїть поруч з „Кобзарем" Тараса Шевченка. Д-р А. Кіпа також відзначив закономірність постання грушевськознавства як наукової дисципліни, яку заснував проф. Любомир Винар в 1966 році в Америці. Від 1990 р. грушевськознавство розвивається спільними силами українських вчених.

З вітальним вступним словом до присутніх звернувся президент Українського Історичного Товариства та Українсько–Американської асоціяції університетських професорів, голова Історичної секції УВАН у США д-р Любомир Винар. Він наголосив на важливості вивчення діяльности та творчости М. Грушевського, який опрацював національну концепцію української історії, став засновником першої Української держави XX століття.

Першу сесію (керували Любомир Винар та Ася Гумецька) відкрила доповіддю „Михайло Грушевський і українська мова" д-р Ася Гумецька, голова Мовознавчої і Літературознавчої секції УВАН, директор Філологічної секції НТШ, віце-президент УВАН, УААУП і СНР СКУ, професор Мишиґенського університету. В короткому біографічному екскурсі, яким розпочалася доповідь, було розкрито коріння шани Грушевського до рідної мови. Д-р Ася Гумецька підкреслила, що і в історичних дослідженнях вчений приділяв увагу мовознавчим питанням, намагався вивести українську мову в світовий ряд мов наукового спілкування, розвивати українське шкільництво рідною мовою, формувати культуру мовлення селян; також зробив значний внесок у формування українського правопису.

Д-р Тарас Гунчак, директор Історично-Філософічної секції НТШ та редактор журналу „The Ukrainian Quarterly", професор Ратґерського університету, у доповіді „Михайло Грушевський і національні меншини" розкрив взаємини М. Грушевського як голови Центральної Ради з представниками національних меншин України. Вже в 1917 році, на початках становлення УНР, її керівник всіляко сприяв розвиткові національного життя меншин. Д-р Алла Атаманенко, директор Інституту української діяспори та завідувач катедри історії діяспори Національного університету „Острозька академія", голова Осередку УІТ ім. М. Грушевського в Острозі, виступила з доповіддю „Грушевськознавство в українській закордонній історіографії".

Друга сесія конференції (провадили Тарас Гунчак та Алла Атаманенко) відкрилася доповіддю „Протоісторичні підстави історичної схеми Грушевського" голови Секції Античної історії УВАН д-ра Олександра Домбровського, який розглянув концепцію М. Грушевського про етногенезу українського народу і причини більш раннього формування українського етносу у порівнянні з його північними сусідами, підтвер-

(Закінчення на стор. 24)

„Молоді ми, і світ нам відкрито...“

До 80-річчя Пластового куреня „Ті, що греблі рвуть“

КЕРГОНКСОН, Н.Й. — 13 жовтня на Союзівку з’їхалися учасниці „Ювілейного виру“ з нагоди 80-річчя заснування свого Пластового куреня „Ті, що греблі рвуть“.

Було обговорено і вирішено ряд справ, пов’язаних з діяльністю куреня. Крім того, ювілейне святкування включало цікаву фото- виставку з діяльности куреня. Увечорі відбувся ювілейний бенкет з веселою ювілейною програмою. Були зачитані привіти від Христини Козак – Головного секретаря Українського Народного Союзу, Галини Кутко – голови Організаційного комітету ювілейних святкувань, курінної Марти Кузьмович, Начального Пластуна Любомира Романкова, від представників інших куренів і письмові привіти. Після закінчення програми ще довго тривали з залі дружні розмови, спогади та плянування дальшої праці. Бенкет і програму підготовили молодші подруги з плавні „Бистриця“, Ню–Джерзі. Наступного дня у неділю, 14 жовтня, після Служби Божої наради продовжувалися. Було вибрано новий курінний провід: курінна – Дарка Даревич, (Канада) заступниці – Рома Гадзевич (США), Дарка Ковалик(Канада), Наталка Літковець (Україна), писар – Марта Кузьмович (США), скарбник – Маруся Колодій (США), редактор „Вістовика“ – Оленка Юрчук (США), архівар – Галя Кутко (США).

Учасниці Ювілейної ради Пластового куреня „Ті, що греблі рвуть“. *Фото: Марта Боровик*

Пластовий курінь „Ті, що греблі рвуть“ виник у Львові в 1926 році. Назва куреня запозичена зі слів Лесі Українки, котра повністю звучить: „Ті, що греблі рвуть на застояних водах громадського життя“. Старшопластунський курінь отримав порядкове число 1. Від самого початку члени куреня були активні у виховній праці, зокрема в організуванні пластових таборів. У 1927 році „Ті, що греблі рвуть“ провели перший табір юначок на оселі „Сокіл“. Першими комендантками таборів були Дарія Навроцька і Цьопа Паліїв. На еміграції після війни, коли було відновлено Пласт, членки „Гребель“ зайняли чільні місця у праці Пластової організації, і курінь, тепер вже сеньйорок, дістав порядкове число 2. Крім того, курінь поширив свою виховну працю на дітвору молодшого від юнацького віку – на Улад пластового новацтва. Однією з найактивніших у цій ділянці була Тоня Горохович. Діяльність куреня не обмежується виховною працею, його членки допомагають новоприбулим емігрантам, сприяють виданню потрібних книжок, зокрема впродовж довгих років підтримує НТШ у проєкті Енциклопедії українознавства через т.зв. „Акцію Сарсель“, започатковану в 1964 році, також здійснили акцію „Поміч ближньому“ в Україні, Бразилії та інших країнах, працюють у Школах українознавства, жіночих організаціях, українських музеях, в церковних установах і в журналістиці. Пластовий курінь „Ті, що греблі рвуть“ активно діє в США, Канаді, Австралії, Україні.

Х.В.-Ф.

вітають

РОДИНУ, ПРИЯТЕЛІВ, ЗНАЙОМИХ

ЗЕНОН, ДОЗЯ і ВІКА КРІСЛАТІ

та засилають

найщиріші святочні побажання всій родині на рідній Батьківщині та всім ближчим і дальшим друзям

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ! СЛАВІТЕ ЙОГО!

Клівленд Огайо

Clevelend Ohio

Веселих Свят Різдва Христового та Щасливого Нового 2007 Року

РОДИНІ, ПРИЯТЕЛЯМ І ПАЦІЄНТАМ

бажають дентисти

д-р ВАЛЕНТИНА і д-р ЕМІЛЬ КЕСЛЕР

„Smiles Unlimited Dental Center"
60 South Main St., Manville, NJ 08835
Tel.: 908 722-5511

ЩИРОСЕРДЕЧНІ ПОБАЖАННЯ РАДІСНИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

КЛІЄНТАМ, ДРУЗЯМ та ЗНАЙОМИМ

засилає

LVIV EXPRESS SERVICES
OKSANA INTERNATIONAL

1111 East Elizabeth Ave. Linden, New Jersey 07036 (908) 925-0717

Головна Управа „САМОПОМІЧ" Об'єднання Українців в Америці

National Board „SELFRELIANCE" Association of Americans Ukrainian, Inc.

98 2nd Avenue, New York, NY 10003
Tel.:(212)777-1336

ДИРЕКЦІЯ ГОЛОВНОЇ УПРАВИ ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНЦІВ В АМЕРИЦІ „САМОПОМІЧ"

вітає

свої відділи та членство

і бажає

РАДІСНИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО та ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

ХРИСТОС РОДИВСЯ!

За Дирекцію
головної управи ОУА „Самопоміч"

БОГДАН МИХАЙЛІВ — голова

НАДЯ САВЧУК — секретар

Управа Східньо-Европейського Дослідного Інституту ім. В. Липинського

вітає

Вельмишановних Членів, Співробітників, Прихильників, Жертводавців і всю Українську Громаду в діяспорі та в Україні

з ПРАЗНИКОМ РІЗДВА ХРИСТОВОГО

і щиро бажає

ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

7911 Whitewood Road, Jankintown, PA 19027

Клієнтелі, Українським і Ветеранським Організаціям

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ!

— бажає —

ЙОСИФ КУПЧАК з родиною

власник

JOSEPH MEAT MARKET

437 Smith Street, Perth Amboy, NJ • Tel.: (732) 442-4660

Заклик до всіх прихильників Союзівки!

ВИ НАМ ПОТРІБНІ!

Як можна стати членом нової Фундації Спадщини Союзівки?

„Було зрозумілим, що Союзівка займала важливе місце у спільноті і я хотів би бути її частиною”

– Росс Василенко, Юніон, Н.Дж.

Приєднуйтесь до нас зараз!
Зберігаймо Союзівку
та нашу українську спадщину!

Кожна велика організація залежить від постійної групи прихильників, які хочуть проявляти свою активність більше, ніж поодинокими відвідуваннями. Для Фундації Спадщини Союзівки такий спосіб сприяння є дуже важливим.

Буде багато рівнів членства, але в основі всього те, що членами будуть люди, які поділяють погляд на Союзівку, як на епіцентр українсько-американської спільноти, та бажають пробуджувати та зберігати свою культурну, освітню та історичну українсько-американську спадщину.
З 1952 року Союзівка була центром українсько-американської спільноти, місцем зустрічей для нащадків багатьох хвиль українських імігрантів, куди вони повертаються для того, щоб відчути свою багату культурну спадщину і познайомитися з іншими українськими американцями.
Сьогодні шляхом заснування „Фундації Спадщини Союзівки” українські американці та симпатики Союзівки об'єднують свої зусилля для збереження цієї культурної перлини.

Багато з цих нащадків відчули послаблення свого зв'язку з минулим, як в географічному, так і в культурному відношенні. „ Фундація Спадщини Союзівки” є ініціятивою для перевиховання як молодих, так і старших у спробі збереження гідної спадщини.

Членами організації можуть бути люди, яким подобається Союзівка настільки, що вони хочуть щось дати взамін – зробити особистий внесок в її виставки та програми для себе та для спільноти.
Ви можете бути впевненими, що Ваша членська допомога для „Фундації Спадщини Союзівки” на будь-якому рівні буде вагомим внеском.

Варіянти членства (щорічний внесок) та переваги

Індивідуальне	$100.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині.
Для студентів 17–23 р.	$ 40.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині.
Для тих, кому 65 р. і більше	$ 30.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині.
Для сім'ї (діти до 16 років)	$150.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині.
Корпоративне	$ 500.00	(10 відс. знижка на 1 обслуговувану корпоративну вечірку в Центрі – щорічно).
Спеціяльні членські категорії:		
Партнер	$300.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині та пам'ятна цеглина.
Спадщина	$500.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині; посаджене дерево з пам'ятною дошкою та постійним вшануванням в експозиції „Коло засновників Фундації”.
„Legacy“	$1,000.00	(довічний безкоштовний вхід, паркування та басейн) та 5% знижка на всі послуги Союзівки, постійне вшанування в екзпозиції „Коло засновників Фундації”.

Всі члени, які вступлять до 31 липня 2006 року отримають торбинку з емблемою Союзівки.

Є інші способи пожертвувати гроші... Кожний подарований доляр цінується..., Фундація Білоуса недавно внесла пожертву $1,500 дол. на оновлення системи місцевого радіомовлення. Курінь Пласту „Хвилі” організовує збір коштів на нове обладнання для басейну. Старші члени УНС та Курінь Пласту „Спартанки” підтримують проєкт дитячого майданчика. Звертайтесь до Нестора Паславського зі своїми ідеями (845) 626-5641.

Членська форма

Ім'я і прізвище ______________________________

Адреса ______________________________

Місто ________________ **Штат** __________

Поштовий індекс ______________________________

Електронна пошта ______________________________

Телефон ______________________________

Вишліть форму та чек за адресою:
Soyuzivka Heritage Foundation, 2200 Route 10, P.O. Box 280, Parsippany NJ 07054

Індивідуальне	**$ 100.00**
Для тих, кому 65 р. і більше	**$ 30.00**
Для студентів 17–23 р.	**$ 40.00**
Для сім'ї (діти до 16 р.)	**$ 150.00**
Партнер	**$ 300.00**
Спадщина	**$ 500.00**
„Legacy“	**$1,000.00**
Корпоративне	**$ 500.00**

Вишліть нам свою форму, щоб отримати точні інформації про переваги на вашій членській особистій виказці.

Дякуємо за Вашу підтримку!

ДЯКУЄМО!

Ваші гроші підуть на фінансування нових проєктів у 2006 році і створять сильну фінансову основу для Союзівки:

- Здвоєна система охолодження - огрівання для „Веселки”
- Додаткові нові матраци
- Нові штори для кімнат у Головному будинку

Виставка з архіву УПА

ЧИКАҐО. – За ініціятивою членів місцевого відділу Товариства колишніх вояків УПА від 26 листопада до 3 грудня відбулася виставка документів УПА в Українському культурному осередку.

Багатий матеріял про ці славетні події зібрано у 45 томах „Літопису Української Повстанської Армії“, виданих в Торонто і Україні. Більшість експонатів виставки походили з документального центру в Торонто, а також з приватної колекції родин Ґоляшів та Лущаків.

Експонати походять із відкритого у 1999 році Яворівського архіву УПА та інших віднайдених документів у Карпатах та Озірні, Тернопільської области, а також принесені рейдуючими групами УПА із Лемківщини. Провід ОУН УПА забороняв фотографування чи ведення записів, усе ж певні події і люди були задокументовані у формі фотографій та захований у схронах.

Виставку відвідало 476 осіб, в тому числі понад двісті учнів суботньої школи українознавства „Рідна Школа“ при церкві св. Миколая, де директором є Надія Хойнацька. Допомогли влаштувати виставку Євгенія Лущак, Володимир Тюн, Надія Ґоляш, Микола Петраш, Мирон Стебельський, Христя Котляр. Каса „Самопоміч“ надала фінансову допомогу, Володимир Тюн допоміг у друкуванні афішів і летючок. Безплатні оголошення на радіо передали подружжя Климчаків, помістили місцеві газети „Українське слово“, „Час і Події“, телевізійна програма „Узір“ та інші.

Мирон Лущак

Загальний з’їзд учителів музики

НЮ-ЙОРК. – 12 листопада відбувся загальний з’їзд учителів Українського Музичного Інституту Америки. З’їздом провадила Таїса Богданська, секретарювала Ліля Кушнір. Віддалені відділи прислали свої звіти з Дітройту і Філядельфії. Після нарад було вибрано нову управу на 2006/07 шкільний рік. Богданна Волянська обрана президентом, а заступниками президента – керівники ряду відділів УМІ, а саме Соня Лехіцька в Ню-Йорку, Рафаїл Венке в Нюарку, Марія Лончина-Лісовська в Дітройті, Леся Пенкальська в Філядельфії. Секретарем обрана Ліля Кушнір, скарбником – Еля Романишин.

Українських музик, які хотіли б працювати в УМІ, просимо зголоситися до президента Богданни Волянської на телефон: (917) 747-7996.

Ліля Кушнір

Зліва сидять: Богданна Волянська і Таїса Богданська, стоять – Рафаїл Венке, Люба Щибчик, Ліля Кушнір, Соня Лехіцька, Жанна Дейкань, Ліля Остапенко, Галина Легка. *Фото: Галина Ремезова*

Стипендія для музикантів

ОТАВА. — Стипендійний фонд ім. Марусі Яворської, адміністрований Отавським університетом, надасть щонайменше дві стипендії (по 5,000 канадських дол.) талановитим студентам в Канаді або Україні, котрі продовжують музичні студії на вищому рівні.

Згаданий фонд заснований зі спадщини піяністки і скрипаля Марусі Яворської, яка впродовж 40 років навчала музики. Стипендії з фонду виділяється студентам зі ступенем маґістра, доктора чи після докторських студій. Кандидати мусять навчатися у визнаній в Канаді, Україні чи в іншій країні музичній програмі та бути номінованими на стипендію їхньою школою.

У 2006-2007 навчальному році стипендії з Фонду ім. М. Яворської отримали Джонатан Істабрукс (Торонтський університет), Іван Іванович (Школа ім. Ґлена Ґулда), Ігор Савчук (Музична академія України), Марія Соврійко (Монреальський університет) і Браєн Ваґорн (Отавський університет).

Кожна школа має право номінувати одного кандидата чи кандидатку, подаючи відповідні документи, включно з аплікацією, коротким життєписом, запис трьох праць, копію офіційних оцінок і рекомендаційні листи до 31 березня 2007 року.

Отавський університет

Згадали про С. Петлюру в Єрусалимі

Посольство України в Ізраїлі і Асоціяція єврейсько-українськoї співдружности провели в Єрусалимі вечір, присвячений 80-річчю від дня загибелі Симона Петлюри, головнокомандувача армії Української Народної Республіки, голови Директорії УНР. Ініціятор вечора і головний доповідач Яків Сусленський намагався відхилити необґрунтовані звинувачення від провідника незалежної України у його причетності до погромів, які сталися у 1918-20 роках. Було зацитовано його відозву, в якій зокрема сказано: „Як допустите до погромів, то ганьбою покриєте славне ім'я українського війська". Після погрому в Проскурові 15-17 лютого 1919 року за наказом С. Петлюри було заарештовано отамана Івана Самисенка. Яків Сусленський сказав, що тепер стали відомі документи, які свідчать про причетність Москви до замаху на С. Петлюру і проведення судового процесу після його вбивства. Зокрема надруковані спогади генерала Миколи Шаповалова, який у 1926 році жив у Парижі і зустрічався з виконавцем замаху Шаломом Шварцбардом і посланцем Москви Михайлом Володіним, котрий вивчав розпорядок життя С. Петлюри. Сам Шварцбард був вояком царського війська, а у червоному війську Григорія Котовського очолював чекістський загін.

Переглянути ставлення до С. Петлюри закликав радник з питань культури Посольства України Максим Осаволюк. Проти цього виступили Марина Туркинець, Абрам Торпусман, Давид Рабинович.

На закид присутніх проти встановлення в Україні пам'ятника С. Петлюрі заступник голови Асоціяції Леонід Грош відповів, що кожна держава має право ставити пам'ятники своїм видатним діячам. „Нам слід переглянути своє ставлення до С. Петлюри і не валити усі біди тих страшних для українського єврейства років на нього", – сказав він.

Незадовго до цього вечора 26 липня 2006 р. на сторінці Бі-Бі-Сі в інтернеті з'явилася стаття історика Ольги Бетко, яка писала про С. Петлюру: „За життя і по смерті він зібрав навколо себе цілий букет буцімто несумісних епітетів: його називали і погромником, і євреєфілом, і запроданцем чужоземних імперіялістів, і запізнілим ідеалістом 19-го століття, а публіцист Микола Рябчук, автор книги 'Дилеми українського Фавста', вважає, що в Україні питання про ставлення до таких постатей, як Петлюра, Мазепа, Бандера й надалі драматично ділить суспільство практично за всіма параметрами: Захід – Москва, капіталізм – комунізм. В розділеному суспільстві не закінчилася холодна громадянська війна і не настало примирення. Для одних Центральна Рада була героїкою, для інших – неприємним виявом сепаратизму. Ще довго ми будемо жити в різних історіях і різних країнах...Все це стосується і постаті Петлюри".

Український поет, лавреат нагороди Василя Стуса Мойсей Фішбейн пише: „Для мене, українця єврейського роду, Симон Петлюра є шанованою людиною, українським інтеліґентом і соціял-демократом. На багато років його оголосили погромником певні органи і засоби масової інформації. Політичні картярі давно розігрують на наших теренах єврейську карту, аби одвернути євреїв від українського відродження, і весь цивілізований світ – від тих, хто, перебуваючи в опозиції до влади, хоче створити справжню українську Україну. Почали з Петлюри та Бандери, а в пізніші часи почали поширювати чутки про антисемітизм Народного Руху".

У книзі „Червона перемога: історія російської громадянської війни" проф. Брюс Лінкольн пише, що антипогромницькі накази Петлюри виявилися досить дієвими і кількість зареєстрованих погромів у 1919 році зменшилися на 80 відсотків. Американський професор історії Тарас Гунчак, який впродовж понад 35 років вивчав біографію С.Петлюри і працював в архівах Лондону і Ню-Йорку, вів дискусії на сторінках єврейських видань, заявив, що наукова громада світу загалом дійшла думки, що звинувачень в антисемітизмі колишній керівник української держави не заслужив. На думку проф. Т. Гунчака, сама біографія С. Петлюри свідчить, що він був гуманістом, з юних літ близьким до єврейства.

Дослідник Генрі Абрамсон в книзі „Молитва за уряд" теж говорить, що С. Петлюра жодним погромником не був і, на його думку, в науковому світі ця тема вже закрита. Чи закрита вона в масовому суспільстві? Зустріч „Реабілітація Симона Петлюри в єврейському суспільстві" свідчить про протилежне. Проте вечір в Єрусалимі доводить, що крига зрушила, і слід чекати змін у настроях.

Світлана Глаз

Сьомий конкурс з української мови

Влітку цього року головну фінансову відповідальність за проведення в Україні конкурсу з української мови Освітня фундація ім. Петра Яцика передала Україні. Багато українських громадян виявили бажання стати новими спонзорами цьогорічного конкурсу. Голова Верховної Ради О. Мороз встановив особисту нагороду свого імені для переможців. Проректор Державної академії керівних кадрів Валерій Бітаєв встановив нагороди для вчителів, а одним з найголовніших фундаторів сьомого конкурсу стала українська фармацевтична фірма „Дарниця".

Журналістка Світлана Короненко у своїй статті в „Гомоні України" від 6 листопада 2006 року закидає мені, що після шести років фінансової відповідальности я передала ці обов'язки Україні, бо не люблю Україну. Хочу відповісти, що я маю своє, мабуть, відмінне від її, розуміння любови. Так, я народилася і виросла в Канаді, але я знаю українську мову та розмовляю українською, тим же часом дуже багато українців в Україні цього не роблять. За двадцять років існування Фундації я була і залишаюся керівником Освітньої Фундації ім. Петра Яцика. Подивіться на нашу сторінку в Інтернеті – і ви побачите, що було зроблено за цей період і над чим ми працюємо сьогодні в ім'я України. Ми не говоримо про любов – ми працюємо.

Надя Яцик,
президент Освітньої фундації
ім. Петра Яцика

УКРАЇНА І СВІТ

Генеральна асамблея міжнародної ради жінок

Група делеґаток перед будинком Подільської районної державної адміністрації м. Києва

КИЇВ. – З’їзд 31-ої Генеральної асамблеї Міжнародної ради жінок відбувся 5–10 вересня ц. р. Членки організаційного комітету Національної ради жінок України на чолі з головою Ириною Голубєвою готувалися, щоб гідно прийняти гостей – 293 делеґаток з 41 держави. Велика більшість делеґаток – це професіонали: правники, лікарі, журналісти, письменниці та державні урядовці.

Ірина Голубєва має досвід в проведенні таких заходів, бо в травні минулого року було проведено з успіхом Генеральну асамблею Европейського центру Міжнародної ради жінок. Вона також брала участь у Генеральній асамблеї у Фінляндії та Австралії у 2003 році.

Національна рада жінок України заснована на установчому з’їзді 20 березня 1999 року в Києві. Спершу було тільки 6 організацій-засновниць, а тепер вона об’єднує 22 всеукраїнські та міжнародні жіночі організації. Праця спрямована на поліпшення становища жінок в державі, підвищення соціяльного статусу рівности в усіх суспільних ділянках, допомогу жертвам насильства, зниження рівня бідности, допомогу дітям безпритульним і сиротам, посилення культурно-просвітницької діяльности, удосконалення міжнародних зв’язків.

Напередодні відкриття асамблеї надійшло запрошення від Посла Фінляндії Лаури Рейніли на товариську зустріч. Пані Посол вивчила українську мову, їй подобається культурне життя столиці, талановиті, привітні та освічені жінки. На її столі лежала книжка „Українки в історії“. Вона зазначила, що ми повинні особливо пишатися українками-науковцями, поданими у виданні. Генеральна асамблея схвалила спрямованість України до Західньої Европи культурою, наукою, артистичним та дипломатичним потенціялами.

Проведення 31-ої асамблеї було затверджене Кабінетом міністрів України. Міністерство закордонних справ подбало про безкоштовні візи для учасниць, а Міністерство сім’ї, молоді і спорту узяло на себе витрати на оренду „Українського дому“, синхронний переклад, транспорт, полуденки і обіди.

5 вересня офіційне відкриття асамблеї відбулося в будинку Київської міської державної адміністрації. Президент України Віктор Ющенко листовно привітав делеґаток. „Я вірю, що жінки допоможуть в поліпшенні інтернаціональних відносин“, – говориться у листі. Голова міста Леонід Черновецький вислав свою заступницю Ірену Кільчицьку з привітом.

Ірина Голубєва привітала хлібом-сіллю завжди життєрадісну голову Міжнародної ради жінок (МРЖ) д-ра Анаму Тан, яка зазначила, що Міжнародна рада була створена у 1888 році, щоб подолати рабство, насилля і допомогти багатьом людям забути про пута і кайдани. На прес-конференції вона подякувала українцям і Національній раді жінок України за гостинність, сказала про своє захоплення красою Києва.

Міністер у справах сім’ї, молоді і спорту Юрій Павленко пообіцяв аналізувати ґендерні процеси в Україні, забезпечені Конституцією держави, протидіяти торгівлею людьми, захищати права жінок і дітей. „Нам треба здобути якнайбільше досвіду від країн Заходу, де жіночий рух має столітню історію і великий відсоток жінок в законодавчій владі. А у Верховній Раді України на 450 депутатів є тільки 39 жінок“, – сказав міністер.

Більшість делеґаток були одягнені в екзотичний для киян національний одяг: азійські довгі халати, африканські строкаті сукні, шовкові японські кімоно і українські вишиванки.

Д-р А. Тан провадить своє правниче бюро в Сінгапурі. Вона відзначена багатьма міжнародними нагородами і переобрана головою МРЖ на наступні три роки. Мені сподобався її спосіб ведення засідань – з гумором і швидким полагодженням справ. 30 членок управи мають вищу освіту, володіють кількома мовами, керують власними підприємствами, працюють над поліпшенням долі жінок і суспільства.

Від 6 до 10 вересня в „Українському домі“ відбувалися пленарні наради – англійською, французькою та українською мовами. Синхронізований переклад давав можливість стежити за дискусіями і прийняттям рішень.

Міністер Ю. Павленко представив проблеми сім’ї і зокрема жінок в Україні. Вони, врешті, є світовими, з малими відхиленнями. Над Україною й досі тяжіє постсовєтський фатум. Велике число жінок має вищу освіту, але дуже мало з них перебуває на керівних посадах. Міністер вірить у підростаючу освічену молодь України, як запоруку кращого майбутнього

Бріджит Воклер розглядала справи про насилля над жінками, проблеми здоров’я, бідности та ін. Теми доповідей були „Роля провідництва – дія і зміни“, „Як МРЖ змінює життя жінок?“, „Плян дій – цілі та стратегія“. Залишався ще час на розваги, полуденки, бенкети, прогулянки містом.

9 вересня відбулись семінари „Ґендерна політика в Україні, виклики та відповіді“. Їх провели 11 досвідчених доповідачів. Цікавим був виступ молодих за темою „Політичні можливості жінок – міжнародний та український досвід“. Відразу визначився інший підхід, без повторень, жива дискусія, говорили цікаво і без записок. В складі американської делеґації були дві делеґатки з Союзу Українок Америки – голова СУА Ірина Куровицька і її заступниця Оксана Фаріон. І. Куровицька виступала двічі – інформувала про працю СУА.

В неділю вранці було Богослужіння. Виявилося, що делеґатки визнають 9 різних релігій. І. Голубєва попросила, щоб одна особа з кожного віровизнання почитала рідною мовою молитву. Я прочитала в моєму перекладі молитву Мері Стюарт, написану для Генеральної федерації ще в 1904 році. Першою молилася жінка з Індії, опісля – з Ізраїлю. Коли настала моя черга, я зі зворушенням побачила, що група киянок встала, щоб разом вислухати молитву. В престижному „Президентському готелі“ відбувся прощальний бенкет. Промовляли почесна гостя, дружина Президента України Катерина Ющенко, Анама Тан і Ірина Голубєва.

Українська гостинність і діловитість зворушили усіх. Були вечері у прем’єрміністра, міністра сім’ї, молоді і спорту. Під час засідань подавали каву, чай і печиво. Такої гостинности не було в інших державах. Траплялися також і ускладнення. Скажімо, програми, звіти, проекти резолюцій привезли з Парижу на дисках, але в останній хвилині з технічних причин мусіли все передрукувати.

Наталя Даниленко

Зліва: Голова НРЖУ – Ірина Голубєва, дружина Президента України Катерина Ющенко, голова Генеральної асамблеї міжнародної ради жінок Анама Тан

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА

Створено Фонд ім. Ореста Поповича

Згідно з договором, це буде окремий постійний Фонд, з якого тільки відсотки будуть використовуватися на стипендії і ґранти для досліджень і публікацій в галузі української наукової термінології та українського правопису.

Д-р Орест Попович, Голова НТШ-А, вручає свій чек на $65,000 (шістдесят п'ять тисяч долярів), виставлений на НТШ-А, д-рові Романові Андрушкову (1-му Заст. Голови) і д-р Дарії Дикій (Заст. Голови і Скарбникові Товариства) для заснування при НТШ-А Фонду ім. Ореста Поповича.

ПОДЯКА НАШИМ ЖЕРТВОДАВЦЯМ

За час від 1 вересня 2005 р. до 1 вересня 2006 р.

(задля заощадженння місця пропускаємо наукові звання і посади жертводавців)

Наукове Товариство ім. Шевченка висловлює усім своїм жерводавцям та прихильникам щиру подяку за підтримку нашої діяльности, що уможливлює нам служити українській науці, освіті та культурі, призначаючи стипендії та ґранти для науковців в Україні та Америці, провадити видавничі проєкти, організовувати наукові конференції з різних галузей українітики.

Управа НТШ-А

$8,934 Estate of John Halavaj
$2,510 Wolodymyr & Anna Rak
$1,000 Olha Faraoniw

$500 Bohdan Choniuk, Irena Kaminska, Orest Popovych, Yonkers SUMA Federal Credit Union
$300 Leo Chirovsky
$250 Borys Halahan, Merrill Liteplo (donation in honor of J. Padoch), Stephan Olynyk, Walter Petryshyn, Stephan Stecura
$200 Walter Baranetsky, Oleksa Bilaniuk, Borys Halahan, John Kark, Irene Kliwak, Dmytro Kosovych, Roman Procyk, Iwan Sierant, Oles Smolansky
$160 Andrij Szul
$130 R. Dowbenko

$100 Yaroslav Bihun, Maria Borkowsky, Nadia Deychakiwsky, Tatiana Doberczak, Christine Durbak, Jaroslawa Gudziak, Eugene Ivashkiv, Natalia Koropeckyj, Theodor Kostiuk, Natalia Kowal, Zenon Kramarchuk, Julian Kulas, Jaroslaw Leshko, Wasyl Liscynecky, Ksenia Lutzky, Laryssa Lysniak, Anna Maksymowych, Yar Mociuk, Mykola Mohuchy, Orest Nebesh, Lydia Prokop, J. Rozankowski, Murray Senkus, Bohdan Shandor, Oleh Sklepkovych, Wasyl Sosiak, Bohdan Turczeniuk, Walter Wolowodiuk, Sophia Zaininger

$75 George Soltys
$70 Kateryna Dovbenko
$60 Mykola Haliv, Leonidas Mostowycz, Jaroslaw Oberyszyn

$50 Roman Alyskewycz, Maria Bakalec, Bohdanna Bihun, John Cherniawsky, Iaroslaw Chypak, John D'Ambra, Olena Goy, George Halushynsky, Lew Hryhorczuk, Wasyl Ilczyszyn, Alexander Jakubowycz, Ksenia Korzeniowski, Ihor Kozak, Theodosius Krupa, Myroslaw Kulynych, Leo Kushnir, Vera Kushnir, Nina Nalywayko, Petro Odarchenko, Petro Pshyk, Joanna Ratych, Nestor Rychtyckyj, Christina Shepelavey, Myroslaw Shmigel, Alexander Strilbyckyj, Swiatoslaw Trofimenko, Nadia Trojan, Vasil Truchly, Ihor Zielyk

$40 Martha Rudyk, Anastasia Sochynsky
$35 Maria Andrusjak, Bohdan Futey, George Kolomayets, Ivan Kuzemskyj, Peter Leshchyshyn, Lubomyra Oharenko, Halyna Prodaniuk, Maria Pyskir, Roman Illa Tkachuk
$25 Pearl Bartkiw, Michael Cehelsky, Wiaczeslaw Cetenko, Lubomyra Chapelsky, Lavrin Cherko, Bohdan Chudio, Jaroslaw Czerwoniak, Tatiana Didoshak, Adrian Dolinsky, Daria Dykyj, Stephanie Ermolowich, Marian Gawur, Roman Golash, Myron Jarosewich, Wolodymyra Kawka, Terebus Kmeta, George Kulchytsky, Stephan Kurylas, Serhiy Levkov, Ivan Lobay, Yourij Malachowsky, Basil Marchuk, Orest Mencinsky, Anna & Lubomyr Mychkovsky, Myroslawa Myroshnychenko, Nadia Nimylowycz, Oleksij Shevchenko, Liubomyra Siletsky, Wolodymyr Slyz, Mykola Stasiw, Halyna Stepanenko, John Swyrydenko, Gladys Tomiak, Irenaeus Yurchuk, Jerome Zalipsky,
$20 Jaroslav Geleta, Michael Jacuch, Jaroslaw Kiciuk, Lubomira Kosteczko, Stefania Semuschak
$15 Ivan Ceresna, Mykola Lawrin, Robert Slater,
$10 Lydia Bazarko, Grant Dawson, Ihor Hayda, Lidia Kizyma, Nestor Kohut, Bohdan Kusma, Halyna Lemekh, Theodore Mackiw, Wasyl Nykyforuk, Volodymyr Trembicky, Oleh Wesolowsky

ПОЖЕРТВИ НА ПРИЗНАЧЕНІ ЦІЛІ

Проект "Енциклопедія Української Діяспори"

$1,000.00 Ihor Hayda, $250 Joseph Danko

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Концерт дуету Н. Хома – В. Винницький

НЮ-ЙОРК. – Перший концерт 18-го сезону музики в Українському музичному інституті, що відбувся 9 грудня, представив ансамбль артистів – челістки Наталії Хоми та піяніста Володимира Винницького. Вони народилися у Львові, після Львівської консерваторії продовжували навчання у вимогливій Московській консерваторії, і як випускники професорів челістки Наталії Шаховської і піяніста Євгена Малініна досягли лаврів міжнародних музичних конкурсів. Наталія Хома – перша українка, що виграла престижний конкурс ім. Чайковського. Перед концертом Н. Хома сповістила публіці, що з В. Винницьким награла новий компакт-диск „Танці".

Програму відкрила „Соната для чельо і фортепіяна – Арпеджоне" (арпеджоне – це шестиструнний інструмент, подібний до чельо, що має пороги, як в ґітарі). Шуберт написав її у 1824 році для майстра того інструменту Вінцента Шустера. Твір для невживаного тепер інструменту Наталія Хома виконала на чотириструнному чельо, вкладаючи жагучий темперамент. Віртуозною грою вона захопила увагу слухачів.

Через 62 роки після постання „Арпеджоне", в 1886 році зфранцужений бельгієць Цезар Франк написав „Сонату для скрипки", яка стала стандартним шедевром в репертуарі скрипки. Н. Хома та В. Винницький переконливо виконали цей архитвір XIX століття, зарядивши прядиво твору інтенсивним красивим звуком.

Друга частина концерту була присвячена творам малої форми під назвою „Танці". До неї увійшли „Польонез" Шопена, цикл румунських народних танців Белі Бартока, „Мадярський танець, ч. 2", Йоганеса Брамса та „Втрачене танґо" Володимира Винницького.

19-літний Шопен написав свій „Польонез" для 17-літньої княжни Ванди Радзівіл в 1829 році. Н. Хома немов переродилася в молоду принцесу і виглядала чарівно. Вона зіграла свою партію польського танцю з пружним ритмом та великою дозою юного жагучого запалу.

В танцях Бартока можна дошукатися українського мельосу карпатських поспівок, наслідування сопілки чи троїстих музик, парубоцької рубашности. Мадярський танець Брамса характерний шаленим циганським патосом, а „Втрачене танґо" В. Виницького сповнене палкої любови.

Успіхові у виконанні концертної програми треба завдячувати піяністові Володимирові Винницькому, який в багатьох точках мав ролю партнера. В сонатах на долю фортепіяно припадає рівнорядний матеріял, а в творі Франка партія фортепіяна написана технічно складніше. У виконанні В. Винницького все звучить дуже добре, а у „Польонезі" він виявився вражаючим виконавцем дуже швидких терціових пасажів та перлистих шопенівських фіґурацій.

Н. Хома та В. Винницький під час концерту

Богдан Марків

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ" ЗА ЛИСТОПАД 2006 р.

Сума	Ім'я	Місто
110 дол.	Кріслаті Дозя і Зенон	Клівленд, Огайо
100	Галанич Ірина	Гейстінґс Гдсн, Н.Й.
	Ліщина Л.	Іслінґтон, Онт. Канада
	Новак Ірина і Люба в пам'ять Петра Новака	Мілвоке, Виск., Чикаґо, Іл.
	Шмаґали Галина і Тарас	Бентлейвіл, Огайо
	Томоруґи Марія і Ярослав	Кларк, Н. Дж.
55	Хомяк Ростик	Вашінґтон, ДК
	Храневич Оксана	Апер Монтклер, Н. Дж.
	Федик Мирослав	Фейпорт, Н. Й.
	Макар-Лауді С.	Бруклин, Н. Й.
50	Шмідт Роберт	Бірмінгем, Миш.
45	Кольцо Ксеня	Редондо Біч, Ка.
	Кравців Оксана	Анандейл, Ва.
	Семків Ярослав	Бойлінґ Спрінюс, Па.
	Шевчук Наталія	Вашінґтон, Твшп, Н. Дж.
40	Іванчуки Лілія і Адріян	Флашінґ, Н. Й.
35	Сахрин Марія	Вестон, Онт., Канада
30	Ганас Юрій	Анкестер, Онт., Канада
	Петришин Володимир	Кремфорд, Н. Дж.
	Воронка Роман	Мейплевуд, Н. Дж.
	Зелена Ірина в пам'ять д-ра	Віндзор, Онт., Камада Романа Барановського
25	Білинський Ігор	Філядельфія, Па.
	Богонович Роман	Кергонксон, Н. Й.
	Федун Василь	Чарлдон, Огайо
	Іваничко Еліяна	Норт Порт, Фла.
	Колибабюк Ярослав	Мурставн, Н. Дж.
	Крамарчук Анна	Мінеаполіс, Мін.
	Мисько Зорeслава	Філядельфія, Па.
	Павник Анна	Строґсвіл, Огайо
	Пулишенко Володимир	Рочестер, Н. Й.
	Саварин Петро	Едмонтон, Аб., Канада
	Шепелява Ан	Коламбія, Мд.
20	Бурбело Ґ.	Вестерлі Р.Ай.
	Целевич Іванна	Мортон Ґров, Іл.
	Ґудзяк Олександер	Сиракюз, Н. Й.
	Кобаса Олександер	Віліямставн, Н. Дж.
	Мулик Михайло	Бруклин, Н. Й.
	Одежинська Лідія	Філядельфія, Па.
	Олійник Дмитро	Монро Н. Дж.
	Заковоротний Іван	Ню Гартфорд, Кон.
	Зелезнок Ольга	Трентон, Н. Дж.
15	Біч Галина	Елтамонт Спрінґ, Фла.
	Билен Ярослав	Чикаґо, Іл
	Ґерент Володимир	Вест Гартфорд, Кон.
	Гальчук Ярослав	Ст. Кетерінс, Онт. Канада
	Гладишевський Мирослав	Калґарі, Аб., Канада
10 дол.	Городецька Ольга	Кендел Парк, Н. Дж.
15 дол.	Яросевич Мирон	Давнерс Ґров, Іл.
	Коцур Ігор	Самервіл, Мас.
	Коритовський Володимир	Стерлінґ Гтс. Миш.
	Кулинич Петро	Йонкерс, Н. Й.
	Кузьо Теодор	Ґренбі, Кон.
	Меленка Микола	Вітінґ, Н. Дж.
	Петрик Анна	Шервуд Парк, Ала.
	Полец Олександер	Ст. Ентоні, Мін.
	Серафин Олександер	Трой, Миш.
	Сосяк Василь	Форест Гілс, Н. Й.
	Свищук Юрій	Ст. Люїс, Мо.
	Зайців Лариса	Ворен, Миш.
	Занків Анна	Чіктовада, Н. Й.
10 дол.	Борковська М.	Йонкерс, Н. Й.
	Бучко Андрій	Ню Бритен, Кон.
	Бутрій Іван	Ворен, Миш.
	Чайковська Наталія	Морис Плейнс, Н. Дж.
	Федор Михайло	Флеміґтон, Н. Дж.
	Філь Микола	Латам, Н. Й.
	Гавришків Григорій	Обурн, Н. Й.
	Городиський Орест	Чикаґо, Іл.
	Гупало Ярослав	Чикаґо, Іл.
	Яремчук Роман	Ню-Йорк, Н. Й.
	Яремович Юрій	Чикаґо, Іл.
	Кісь Микола	Сан Бруно, Кал.
	Кочій Степанія	Чикаґо, Іл.
	Корчмарик Франко	Монреал, Кве., Канада
	Кос Степан	Савт Бостон. Мас.
	Козак Лідія	Норт Порт, Фла.
	Криса Йосиф	Мартінсвіл, Н. Дж.
	Кривінський Іван	Коговз, Н. Й.
	Кульчичий Володимир	Лорейн, Огайо
	Лащенюк Василь	Сомерсет Н. Дж.
	Лисак Лідія	Нюнен, Джа.
	Лисак Теодозій	Арма, Огайо
	Масник Юлія	Ветерсфілд, Кон.
	Макарушка-Колодій. О.	Мейплвуд Н. Дж.
	Панасік Світлана	Бедмінстер, Н. Дж.
	Сендзік Віра	Трентон, Н. Дж.
	Сива Степанія	Клівленд, Огайо
	Вацлавський Антон	Форест Гілс, Н. Й.
	Війтович Юрій	Чикаґо, Іл.
7	Марчук Іван	Лейк, Женева, Виск.
5 дол.	Березюк Софія	Ворен, Миш.
	Брикович Теодозія	Філядельфія, Па.
	Чех Василь	Томс, Рівер, Н. Дж.
	Демчук Ольга	Вавсавкі, Виск.
	Денисенко Люба	Ню-Йорк, Н. Й.
5 дол.	Дребич Христофор	Едісон, Н. Дж.
5 дол.	Феркуняк Марія	Лігайтон, Па.
	Гнатів Володимир	Ютика, Н. Й.
	Головатий Степан	Акорд, Н. Й.
	Грегорчак Т.	Гонолюлю, Га.
	Кондзьола Емілія	Салсбурі, Мд.
	Коцопей Омелян	Трентон, Н. Дж.
	Ковалюк Богдан	Перт Амбой, Н. Дж.
	Кріслата Марія	Клівленд, Огайо
	Кришталович Ярослава	Клівленд, Огайо
	Куц Юрій	Левітавн, Па.
	Куків Ярослава	Гартфорд, Кон.
	Курис Богдан	Бронс, Н. Й.
	Левченко Павло	Морісвіл, Па.
	Мацук Богдан	Берлін. Мд.
	Малицький Олександер	Калґарі, Аб., Канада
	Марущак Марія	Торонто, Онт., Канада
	Мельник Дмитро	Рослиндел, Мас.
	Огаренко Любомира	Чикаґо, Іл.
	Пахолюк Ігор	Бирлінґейм, Кал.
	Пашковський Богдан	Бафало, Н. Й.
	Плакида Володимир	Делтона, Фла.
	Росинський Віктор	Пенінґтон, Н. Дж.
	Штогрин Юрій	Ню-Йорк, Н. Й.
	Шульга Андрій	Матітак, Н. Й.
	Січ Дмитро	Алфред, Стн., Н.Й.
	Скорупський М.	Трентон, Н. Дж.
	Слук Микола	Словн, Н. Й.
	Смеречинський Йосиф	Іст Гейвен, Кон.
	Смікгельші Ніна	Спріґфілд, Н. Дж.
	Станецький Ярослав	Аймайра, Н. Й.
	Тарнавська Анна	Ґлен Ґарднер, Н. Дж.
	Уздийчук Володимир	Йонкерс, Н. Й.
	Василькевич Зенон	Ворен, Миш.
	Васильків Йосиф	Кліфтон, Н. Дж.
	Вільямс Ярослава	Ст. Луїс, Мо
	Вінярський Володимир	Ветерсфілд, Кон.
	Волошин Володимир	Вест Айсліп, Н. Й.
	Зачко Софія	Норт Гейвен, Кон.
4	Гайовий Федір	Бенис, Фла.
	Кміт Петро	Ню Брайтон, Мін.
3	Бурячок Віра	Норт Пленфілд, Н. Дж.

Разом: 2,523 дол.

Щро дякуємо всім за фінансову підтримку „Свободи" – найстаршої української газети в світі.

Виставка скульптур Олега Дергачова

Знак зодіяка „Близнюки"

НЮ-ЙОРК. – 2 січня у залі „Agora Gallery" (530 West 25th St., Chelsea, New York) відкривається виставка бронзової скульптури українського мистця Олега Дергачова. Виставка триватиме до 23 січня. Мистець народився у 1961 році, він – автор єдиного у світі „Пам'ятника усмішці" у Львові, скульптор, графік, ілюстратор, фотограф, видавець, лавреат понад 50 міжнародних конкурсів графіки у світі. Його твори зберігаються в музеях України, Росії, США, Великобританії, Японії, інших країн. Сам він говорить, що вважає себе львів'янином, хоч народився у Ростові-на-Дону і тепер живе поза межами України: „У Львові моє мешкання, майстерня, там живе моя мама". У 1999 році він започаткував Міжнародний симпозіюм карикатури у Львові, який став першим таким заходом в Україні.

Аманда Аарон

Стара східня леґенда

ГОЛОВНА КАНЦЕЛЯРІЯ УНСОЮЗУ ПОШУКУЄ ЧЛЕНІВ, ВЛАСНИКІВ ВИВІНУВАЛЬНИХ ГРАМОТ, ЯКИМ НАЛЕЖАТЬСЯ

ЗВОРОТИ ВИВІНУВАЛЬНИХ СУМ (ENDOWMENTS)

Згідно зі стейтовими забезпеченевими законами ггошові звороти вивінувальних грамот мусять бути своєчасно виплачені. В іншому випадку ці гроші УНСоюз мусить передати стейтовим властям. Щоб ці гроші були належно виплачені Головна Канцелярія пошукує власників вивінувальних грамот і звертається до читачів наших видань, яким є відомі адреси осіб у поданому внизу списку повідомити Головну Канцелярію Українського Народного Союзу на число:

1-800-253-9862

Прізвище, ім'я	Відділ	Число грамоти
ALBIZATI NICHOLAS P	171	J099663
ALEXSON ADRIAN R	432	J087249
ALFAWYCKY KATHERINE	153	A175944
ALUZZO ORYSIA	240	A189392
ARSENAULT S J	445	A167318
BASKO KAZIMIERA	316	A190302
BEZDUCH PAWLO P	316	A188109
BILYK MARIA	025	A188264
BLUME MAYA C	025	A189315
BODNARUK OLENKA S	112	J103356
BONK MYRON	432	A180579
BORADIAK JUAN G	083	A188399
BORSA TOMASZ	287	A189106
BOURAK A	412	A181364
BREZNICAR M	461	A184048
CHOPKO T J	488	A189541
CHUCK D R	362	J098146
COTTRELL JAROSLAWA W	432	J101595
CURKOWSKYJ B	434	A188573
CZERNYSZ N	461	A993795
CZICHRAY JOHN	385	A189843
DA CONCEICAO MICHELLE	155	A189610
DARNOBID STEPHEN	016	A189882
DEJNEGA N	432	A128165
DERZKO C	445	A189539
DERZKO LARYSA	445	J098124
DI MAGGIO J C	076	J098334
DI MAGGIO M A	076	J098333
DIACHUK REMIGIA G	432	A169343
DICICCO HOLLY B	316	A190093
DOBCZANSKY ROMAN W	414	J099432
DOLL MELANIA CH	172	J098515
DWORSKI CHRISTOPHER	070	J098545
DZINDZIURA M R	397	A189498
FEDIN MARY A	397	J098728
FEDORJAKA JOHN	316	A188279
FEDUSCHAK V E	444	A161114
FUREY GREGG	113	A189006
FUTERKO DANIELLE	267	J098558
FUTERKO MICHAEL R	267	J098559
GLORIOSO NADIA	059	A189905
GLORIOSO VINCENT	059	A189832
GUARINI ALYSSA KACHMAR	083	J098774
HACH THOMAS M	473	J099347
HAMM ERIKA A	283	J098513
HANCHUK BOHDAN	465	A175081
HARRIS C M	397	A189953
HARRIS D	397	A189952
HAWRYLUK A	465	A171077
HAYDA MARKO	059	A188949
HISHCHAK A M	466	J095299
HISHCHAK D E	466	J092887
HLADKO KATHERINE MARIE	379	J100497
HLUCHANIUK EVHEN	407	J088597
HOLOWCHAK ANDREJ J	216	A190552
HOPTIAK JASON A	254	J101533
HOPTIAK JESSE A	254	J101534
HORDYNSKY NATALIA	174	J102144
HRAB MICHAEL J	039	A189813
HRABEC LARISSA XENIA	088	J097636
HRABEC TARAS	088	A188565
HRECHKA E	397	A189499
HRECHKA J R	397	A189500
HURA JUSTINE	214	J097774
HUSAR WALTER G	070	A188872
HYNANSKY DEANNA	173	A189734
HYNANSKY JOHN	173	A189735
HYNANSKY LEAH	173	A189786
JAREMA JENNIFER A	358	J099802
KACZARAJ STEFAN	025	A172643
KAP SONIA	358	J098431
KARAWUL JAROSLAV	172	A182522
KLEIN DAVID JOSEPH	452	J098418
KLUFAS S P	059	J098542
KOBYLECKY M S	412	A189046
KOCH N D	076	J098537
KOCH R J	076	J098538
KOCHAN DEANNA T	184	J099281
KONOWKA ALEXANDER Z	094	J099507
KORSUN HALINA	086	A189688
KOSTYRKO G	486	A141172
KOTLARCHUK IHOR	008	A188232
KOWAL MYROSLAW	465	A173056
KOWALSKY NICHOLAS S	432	J100112
KRIL L	005	J097348
KRUSHELNYSKI ANDREW MICHAEL ROMAN	465	J099434
KRUZYK DANA	432	A127919
KRYNSKI ANDRE	473	A140329
KUCHTA J F	155	J097730
KULYNYCH OKSANA	194	A188924
KUPCZAK MICHAJLO	465	A174837
KUPCZYN JULIE A	116	J099406
KUZYK STEPHANIE M	399	J102917
LABUNKA A M	414	A189822
LABUNKA L M	414	A189820
LAVADAY ALEXANDER	432	J097990

Прізвище, ім'я	Відділ	Число грамоти
LEMKO JERROLD	444	A174843
LENCZUK ROMAN	155	A189209
LESHKO YAROSLAW	005	A189997
LOBODOCKY ANDREW	292	A119757
MAKSYMKIW Y	434	A189667
MARUSHKA PAUL JOHN	131	A189989
MC ARTHUR DAVID	316	A190160
MEDWID Z	473	A190022
MELNYK C A	414	A190100
MICHAILUK BOHDAN JAROSLAW	473	J098482
MITCHELL AMANDA M	165	J096153
MONGILLO ANTHONY	094	J099243
MONTGOMERY LISA ANN	409	A189999
MOROS M	466	A187265
MUDRY JANET A	067	A190293
MYKYTYN WIRA	412	A178631
NOCK D M	230	J098533
NYKOLYSZYN ASHLEY	206	J098505
O CONNELL JENNIFER	171	A190273
O CONNELL MICHAEL	171	A189395
O'KONSKI PETER J	231	A186891
OLANICK MAURICE K	432	A122471
OLYNYK ERIK STEPHEN	465	J098852
OMELCHENKO MARK	316	A188684
ONYSCHUK M	432	A189759
ORLANDO C J	020	J098459
OSADCA YURIY Z	116	J099583
OSIDACH ROMAN B	083	A190219
OSIDACH TATIANA A	083	A188473
OSTAPCHUK M	432	A189328
OSTAPCHUK N	432	A189287
PATTERSON ARIANA M	402	J098299
PATTERSON MISIA P	402	A998297
PATTERSON SONJA K	402	J098298
PAWLIUK L	445	A190150
PEAKER COURTNEY LIAN	461	J097041
PELKEY BRYAN R	316	A190091
PETERSEN JULIA	445	J097941
PETERSEN LUBKA	445	J096774
PILIPCZUK STEPHAN W	484	J097857
PINEDO PADOCH SOFIA M	194	J100389
PISHKO JULIAN	385	A189216
PODGORSKI ROBERT B	316	A188541
POPEL DR GEORGE	173	A190226
PORTER KATHERINE A	362	A190097
PRYJMA G D	399	A188732
RAKOWSKY CHRISTINE H	112	A189737
RAKOWSKY CORNELIUS Y	112	A189787
RAKOWSKY JEREMY	112	A189788
RAKOWSKY MARKO N	112	A189789
ROHOWSKY AMANDA	184	J099280
ROIK R D	155	J098443
ROMAN NICHOLAS J	013	J101122
ROMAN NICHOLAS J	013	J102273
ROMANOW R	444	A154634
ROMANYSHYN NESTOR T	445	J086929
RUDY JOSEPH J	316	A187724
RULE SCOTT EDWARD	083	J097115
RUSHINKO BEVERLY	444	A176068
RYNASEWYCZ IRENE N	086	J101297
SADOWSKI IRENA	059	A188951
SENYK ELIZABETH A	116	A189255
SHEVLIN KAREN M	316	A187133
SHEWCHUK BETHILDA G	216	A189634
SIERANT GEORGE J	086	A189690
SIVIY GEORGE E	316	A186661
SKASKIW SUSAN	266	A187198
SMITH RICHARD	316	A187028
SMOTRYCZ JACQUELINE M	155	J099333
SOWYN TARAS M	042	A186603
STACHIW A M	059	J098541
STELMACH PAVLA I	401	J099636
STOROZENKO STEPHEN P	339	J100175
SUPPLE MARTA S	059	A188901
SZKUDLARSKA BERNADETA	194	A187868
TACHUK MARC JAN	155	J097525
TKACZUK MIGUEL	412	A162413
TRUTIAK MARKIAN	402	J201504
TYLAWSKY ANNA	086	A189003
UIHLEIN JENNIFER ANNE	327	J098209
UIHLEIN KRISTINA A	327	A189747
VAN DEN HEUVEL GEORGE	139	A184071
VAN DEN HEUVEL PAUL A	139	A184072
VERKAIK IRENE	465	A172971
WELYCH ANITA H	039	A189886
WERBOWECKI MICHAEL H	461	A178891
WIRSTIUK MARKIAN O	134	J100275
WITKOWSKY LIDIA	465	J089914
WITKOWSKY NATALIA	465	J089915
WOJTOWICZ ZOFIA D	025	A188586
WYPRYSKY V	461	A182045
YAWORSKI W	461	A188325
YAWORSKY GEORGE M	013	A172661
ZAJAC JERRY	059	A189984
ZAVIYSKY NATALIA	155	A188845
ZWARYCH J K	444	A148554

НОВІ ВИДАННЯ

Така маленька книжечка...

Жадібно проковтнула я невеличку книжечку з незрозумілою для мене, на початку читання, назвою – „На полі Куру". А потім була розумова насолода, коли повільно, з зупинками, запитаннями, поверненнями до попередніх сторінок перечитувала її знову і знову.

Книжки приходять до людей не випадково. Я вірю, що в житті взагалі нема нічого випадкового. Й тепер ось вірю, що, значить, повинна була пережити цю спонуку до глибшого зацікавлення Іваном Франком. Отож про враження…

Автор Петро Часто даремно остеріг у підзаголовку: „Ненаукові думки, навіяні феноменом Франка…". Неправда. Свіжа думка – це завжди більше, ніж просто наукова. Але ж і тут так багато посилань на джерела, що означення „ненаукові думки" може сприйнятися хіба як зумисне заінтриґування подальшим текстом.

І вже чого я не чекала, то це такого тісного зв'язку з любою мені давньою Індією, її безсмертним епосом „Магабгарата", з філософськи невичерпною „Бгагавадгітою". На тлі Франкового світосприймання і світорозуміння ще яскравішими постають погляди знаменитого російського філософа Володимира Соловйова, Федора Достоєвського, німецького письменника Германа Гессе, Михайла Драгоманова (питання соціалізму, суспільного устрою України, релігії, ставлення до народу, оцінка постаті Шевченка), сучасного російського культуролога Георгія Шахназарова з його убивчим висновком, що час геніїв людства – безповоротно минув...

І все ж найбільше вражає саме те, що автор знаходить прямий привід звернутися до феноменальної релігійно-екзотеричної книги російського (з українським корінням – з Шевченкового роду) містика Данила Андреєва „Троянда світу". Все в ній – підказане з-за межі, невидимими „друзями серця". Зокрема те, що до числа Великих Духів Небесної Єрархії від України входить, крім Шевченка, і „юний народокерманич України". Петро Часто не має найменших сумнівів у тому, що цим народокерманичем є Іван Франко. Цій версії присвячений весь зміст „На полі Куру".

Автор рішуче заперечує безглузді свідчення Франкових сучасників про „духовний присмерк" поета в час його хвороби. Звичайно, з погляду вульгарного матеріялізму не може дух Драгоманова відвідувати Франка вночі і дискутувати... Але ж у цьому випадку треба було б назвати „духовним присмерком" досвід усіх містиків людства, внутрішній досвід кожної людини, яка вірить у Бога, досвід усіх релігій і всіх Церков.

Кожна сторінка „Поля" породжує в читача масу асоціятивних думок і велике бажання докопатись до істини самому, звернувшись до згаданих автором першоджерел, зокрема й особливо тих, що стосуються теми ***„Франко й індійський Схід"..***

Але й поза Сходом тут є над чим думати.… Зокрема над тими словами І. Франка, котрі усіх нас так вражають: „Не люблю Українців. Так мало знайшов я серед них характерів, а так багато дрібничковости, тісного егоїзму, дволичности й гордости…" . Вражають і болять, але хіба це і не про нашу сьогоднішню політичну еліту, включно з провідниками держави?

Книжка наповнена зовсім неочікуваними паралелями: Франко – Достоєвський, Франко – Герман Гессе, Франко – Свамі Вівекананда. Одна з найцікавіших – ця: Іван Франко – Володимир Соловйов. Відомо, що Іван Франко багато перекладав з німецької, італійської, латині, давньогрецької, і також з російської літератури, за явищами у якій пильно слідкував. Але мало хто знає, що в полі його зору був цей неповторний в російській духовній культурі філософ і що Франко перекладав його вірші...

Читати „Поле" нелегко. Але кожен з читачів буде винагороджений: для одних – відкриття й інтелектуальний бенкет, для інших – полемічний матеріял, ще для інших– поштовх до переоцінок… Скористайтеся!

Лідія Корсун- Коваленко,
Ню- Джерзі.

Талант перекладача

Переді мною збірка – поетичних перекладів Бориса Олександрова-Грибінського „Чужі пісні: у відгомоні власному", упорядкована Світланою Кузьменко, автор передмови – Леонід Череватенко, художнє оформлення Людмили Міщук, в оформленні обкладинки використано графіку Мирона Левицького. Видавництво „Юніверс", Київ, 2006 рік.

Мені відомий Борис Олександрів як автор численних ліричних поезій і як автор-гуморист. Ця збірка відкриває ще одну галузь літературної творчости цього автора – перекладацьку діяльність. Я завжди дуже високо цінив його поезію – збірки „Мої дні" (1946), „Туга за соцем" (1967), „Колокруг" (1972), „Камінний берег" (1975), „Поворот по сліду" й інші, та прозову творчість у вигляді збірок „Любов до ближнього" й ін. На жаль, не довелося краще пізнати Бориса Олександрова як драматурга, автора комедії „Кар'єра доктора Цибулі".

Збірник поетичних перекладів „Чужі пісні: у відгомоні власному" – це переклади численних авторів світової літератури. Те, що збірка починається і закінчується перекладами російських авторів, не турбує. Вони збагачують українську перекладну літературу. Загально відомо, що жанр перекладної поезії є найтяжчим у літературі. Зміст і форму твору перекладач сприймає неподільно – думка чи образ та словесне оформлення повинні для перекладача злитися в суцільну єдність. Талант перекладача поезії підтверджується не тільки тим, що чудові перекладачі можуть бути слабими ориґінальними авторами, але й тим, що великі автори-письменники часто бувають слабими перекладачами. Кожний перекладач уже є і більшим і меншим від автора. Меншим у тому, що його мистецтво – це вже другорядне явище, і більшим, бо він *повинен* стати на *рівень* з автором, сполучаючи аналітичне мислення з даром мистецтва. З цим стоять близько і спроби „вільного перекладу" і спроби „копіювання" (Микола Зеров називав це явище „рабським перекладом").

Борис Олександрів – феномен, бо в нього автор стає *врівень* з перекладачем. Його метрами були українські неоклясики – Максим Рильський, Микола Зеров, Юрій Клен. Для наочного прикладу дозволяю собі вдатися до вірша Михайла Лермонтова „Парус", яким починається збірка „Чужі пісні: у відгомоні власному" і є можливість порівняння: в автора: *Играют волны, ветер свищет і* мачта гнется и скрипит, у перекладача: *Шумує вітер, хвиля грає і щогла хилиться гнучка.*

Дослівно дотримано метафори автора, але думки і словесне оформлення автора подано чудовою українською мовою перекладача. Цю мову дотримано і в численних перекладах чужих авторів збірки. На жаль, нема можливости, за браком ориґіналів поезій, затриматися на образах і словесному їх оформленні. Збірка „Чужі пісні: у відгомоні власному" *яскраво ширить* талант поета Бориса Олександрова-перекладача і збагачує українську літературу.

Валеріян Ревуцький

Відзначено...

(Закінчення зі стор. 10)

дивши ці дані сучасними дослідженнями істориків та археологів.

Д-р Анна Процик, науковий секретар УВАН у США, проф. Нюйоркського університету, у доповіді „Державницькі концепції Грушевського в контексті федералізму" розкрила погляди М. Грушевського на цю проблему, арґументовано довівши, що він, притримуючись концепції федералізму, був промотором української незалежної держави, наполягаючи на суверенітеті українського народу.

Д-р Любомир Винар, професор Кентського державного університету (США) й УВУ, в доповіді „Михайло Грушевський – будівничий українського наукового життя" зупинився на основних складових внеску видатного історика у розвиток української науки, які включають розбудову Наукового Товариства ім. Шевченка, Українського Наукового Товариства в Києві, Українського Соціологічного Інституту у Відні і діяльність М. Грушевського у Всеукраїнській Академії Наук у 1920-их роках та його науково-видавничі здобутки. Після доповідей відбулася дискусія.

На завершення конференції відбулася презентація найновіших наукових видань, присвячених М. Грушевському, проведена проф. Аллою Атаманенко. Серед книг була монографія Любомира Винара „Михайло Грушевський і НТШ, 1892 – 1934" (Львів 2006, 381 с.), в якій на основі численних джерельних матеріялів було розкрито визначну роль М. Грушевського у процесі перетворення НТШ на наукове товариство – першу, хоч і без офіційної назви, українську академію наук. Було також представлено третій том серії УІТ „Епістолярні джерела грушевськознавства" – „Листування Михайла Грушевського" (Київ, Львів, 2006, 716 с.).

Це унікальні джерельні матеріяли для вивчення інтелектуальної історії України. Представлено також книгу київського історика Валентини Піскун „Політичний вибір української еміґрації (20-ті роки XX стол.)" (Київ, 2006, 672 с.) серії УІТ „Історичні монографії", т.5, видану у співпраці з Київським національним університетом ім. Т.Г. Шевченка. І останньою була представлена збірка листівок „Львівські адреси Михайла Грушевського", видана Історико-меморіяльним музеєм Михайла Грушевського у Львові при підтримці УІТ (упорядник М. Магунь), яка включає фотографії з пам'ятних місць, пов'язаних з іменем Грушевського у Львові. Також представлено найновіший том „Українського Історика", в якому є постійна рубрика "Грушевськіяна".

Під час конференції відбулася виставка книг М. Грушевського і про нього, підготовлена бібліотекарем УВАН мґр. Людмилою Шпильовою. Після конференції відбулася зустріч учасників з доповідачами. Це була перша ювілейна конференція, присвячена 140-літтю народження М. Грушевського в західній українській діяспорі.

НОВІ ВИДАННЯ

„Дитинство, заметене часом"

У своїй новій книжці „Дитинство, заметене часом" українська поетеса з Канади Лідія Палій пропонує читачеві спогади про своє дитинство, а це кінець 1930-их — початок 1940-их років. Неповторна атмосфера передвоєнного Львова, втеча з комуністичного „раю", дороги Европи, невідомість...

Книжку „Дитинство, заметене часом", яка коштує 15 дол., можна придбати у авторки. Її адреса: Lydia Palij, 2545 Bloor St. W. Apt. 404, Toronto, ON M6S 4G1 Canada, Тел. (416) 762 - 0242, електронна пошта: palij@sympatico.ca

Жеребкування визначило суперника „Шахтаря" в змаганнях за Чашу УЕФА

15 грудня в швайцарському Ньйоні відбулось жеребкування 1/16 фіналу Чаші УЕФА. Донецькому „Шахтареві" в суперники дістався французький клюб „Нансі". Змагання відбудуться 14-15 лютого і 22 лютого. Матчі 1/8 фіналу відбудуться 8 і 14-15 березня.

ПОСТАТІ НАШОЇ КУЛЬТУРИ

Автор безсмертної „Гуцулки Ксені“

Виповнилося 110 років від дня народження Ярослава Барнича – диригента, композитора, педагога, автора відомих пісень „Гуцулка Ксеня“, „Червоні маки“, „О, соловію“ та цілої низки інших.

Шкода, але наші видання, як в Україні, так і в США та Канаді, не приділили цій особистості належної уваги. Про те, що це був один з перших композиторів, які працювали у жанрі оперети, призабули, але те, що саме він є автором всесвітньо відомих пісень, згаданих вище, ми забути не маємо права.

Народився Ярослав Барнич 30 вересня 1896 року в селі Балинці, що біля Коломиї. З дитячих років майбутній композитор вчився грати на скрипці у відомого на той час педагога Шнабеля. Ось як згадує митець ті роки: „Ще учнем гімназії в Коломиї я проявляв хист до музики, і в третьому клясі, організувавши оркестру із своїх товаришів, диригував „Наталкою Полтавкою“.

Коли до карпатського краю прийшла Перша світова війна в 1914 році він вступає до лав Українських Січових Стрільців, бере участь у боях. Після війни зустрівся у Львові із своїми давніми друзями – артистами-аматорами театру „Бесіда“. Не маючи музичного керівника, режисер театру А. Будзиновський запропонував Ярославові місце дириґента оркестри.

Так почалася біографія Ярослава Барнича як дириґента. У той час в театрі працювали К. Рубчакова, І. Рубчак, В. Коссак, Н. Нижанківський. Ставили опери „Наталка Полтавка“, „Катерина“, „Запорожець за Дунаєм“, „Галька“, „Продана наречена“ та інші. Виступали в містах і селах.

Згодом Ярослав Барнич вчиться у Музичному інституті імені М. Лисенка, який закінчує у 1924 році. Носили його дороги то в Ужгород, де був дириґентом симфонічної оркестри місцевого театру, то в Самбір, де вчителював, нарешті отримує посаду викладача церковної музики і дириґента хору „Боян“ у Станіславові.

Ось що пише про цей період дружина композитора Ярослава Барнич: „Праці було багато, але він жив нею. Особливо успішною була праця зі шкільною молоддю. Із молодими співаками-учнями чоловік творив дива. Кожний шкільний концерт був подією у Станіславові... Саме в той час він розпоочав компонувати музику легкого жанру. Пригадую, коли я з дітьми повернулася з вакацій додому, то Ярослав зробив нам несподіванку. Сів біля цитри (фортепіяно ми ще не мали) і заграв дві свої композиції до слів Романа Савицького – два танга: „Ой, соловію“ та „Хлопче мій, хлопче“. Ми були в захопленні і просто примусили його далі щось таке легке й мелодійне творити. За короткий час з'явилися такі його твори, як „О, гарна крале“, „Запізно“, „Молоді емерити“, „Лист“ і врешті – славне танго – пісня „Гуцулка Ксеня“.

Ярослав Барнич написав декілька пісень на тексти Романа Савицького з Дрогобиччини, у тому числі й популярну донині „О, соловію“. Але так сталося, що саме цій людині, з якою потоваришував композитор, приписали авторство пісень „Гуцулка Ксеня“ і „Червоні маки“. Понад пів століття при виконанні цих пісень оголошувалося ім'я Романа Савицького, а не Ярослава Барнича.

Варто зауважити, що й сам пан Роман почував себе у цій справі не досить комфортно. Коли в 1966 році, ми, студенти вокально-хореографічного ансамблю „Пролісок“, що працював при Дрогобицькому пединституті імені Івана Франка, мали виступ у його рідному селі, то він навіть не прийшов подивитися створену на основі пісні „Червоні маки“ вокально-хореографічну композицію, йому присвячену.

Але повернімося до тих далеких років і творчого шляху композитора Ярослава Барнича. Одну за одною він пише оперети „Дівча з маслосоюзу“, „Шаріка“, „Пригода в Черчі“, „Гуцулка Ксеня“, які довгий час користувалися особливою любов'ю глядачів і не сходили зі сцени.

Прийшов 1939 рік. Початок був гарним. Совєтська влада Ярославові Брничеві організувати „Гуцульський ансамбль пісні і танцю“ у складі 120 осіб. Та знову біда – Друга світова війна. Окупація застала композитора у Львові на посаді дириґента Львівського оперного театру, який хоч і зберігся, але змінив своє обличчя, сцена заповнилася постановками клясичних опер.

Не ставлять у театрі і оперет Ярослава Барнича. Спробували в Станіславові поставити його „Шаріку“, але, як згадує знову ж таки дружина композитора Ярослава: „... Хтось провокативно нібито підклав бомбу, що мала б того вечора спрацювати. Її знайшли в залі“.

Як згадують свідки тих подій, 14 жовтня 1943 року, під час вистави „Шаріка“ в зал несподівано ввірвалися гестапівці, які заарештували 140 глядачів. 27 з них було розстріляно поряд з театром. Заарештували і самого композитора, проте невдовзі відпустили, а через деякий час його разом з сім'єю вивезли до Німеччини. Це був період важких еміґрантських таборів у Західній Европі. У 1949 році сім'я композитора виїжджає до США.

Тут і почався його шлях до „Золотої батути“. Шлях не довгий, але продуктивний, бо активна творча і концертна діяльність Ярослава Барнича як дириґента, спочатку у Філядельфії, а потім у Клівленді, заслужила високої оцінки. У 1950 році, майже відразу по приїзді, він стає керівником Українського народного хору імені Тараса Шевченка, організовує численні концерти по Америці, ставить опери „Запорожець за Дунаєм“, „Катерина“, продовжує педагогічну діяльність.

За заслуги на ниві українсько-американської культури його нагороджують „Золотою батутою“, яку йому особисто вручає посадник міста Клівленду. нагорода була заслуженою, та доля не дала композитору довго повтішатися нею. 14 червня 1967 року його не стало. Там його й похоронено...

Стою на цвинтарі,
де ранки голосні
І знов скортіло,
раптом, пригадати
Вражаючі й такі ледь-ледь сумні
„Гуцулку Ксеню“ і „Червоні маки“.
Був чорний камінь
мокрим під дощем,
А я стою, сумую, та не плачу,
У серці біль, у грудях тихий щем,
Бо ніби чую й наче справді бачу:
– Маестро, музику!
І музика звучала.
– Маестро, музику!
І пісня ллється знов:
„Гуцулко Ксеню,
Я тобі на трембіті
Лиш одній в цілім світі
Розкажу про любов“.

Анатолій Житкевич,
Торонто

НА ДОЗВІЛЛІ

МІСТА І СЕЛА УКРАЇНИ

Цитадель, оповита леґендами

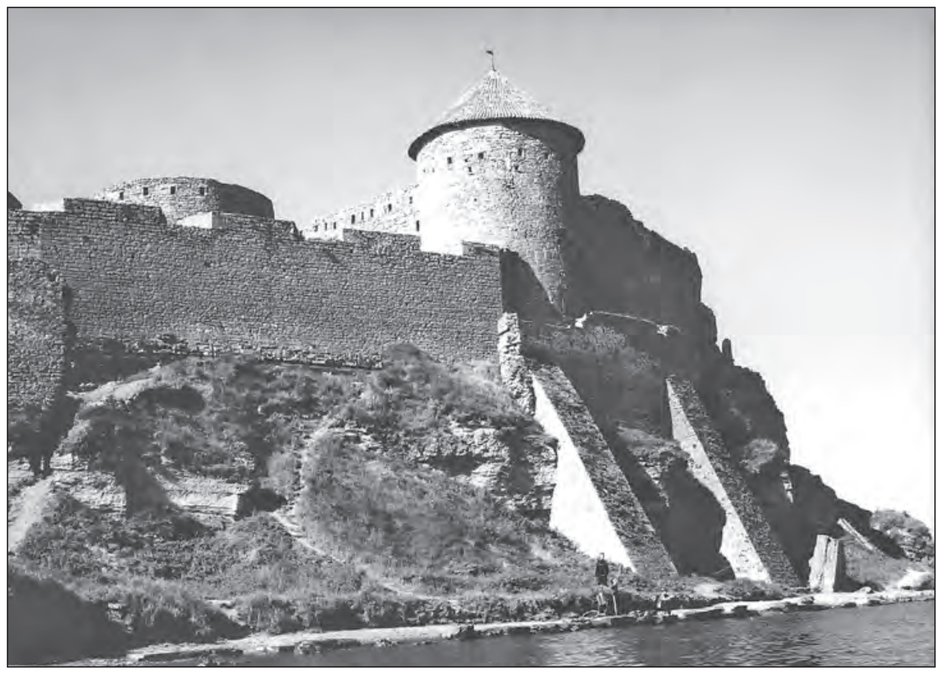
Білгород-Дністровський –районний центр Одеської области, за 100 км від Одеси

Антична Тіра, римська Альба Юлія, столиця ногайської орди – Чаган Балсун, молдавська Четеля Албе і турецький Акерман – усе це назви одного міста. Сьогодні його ім'я – Білгород-Дністровський. Це одне з десяти найдревніших міст плянети. Сюди припливали леґендарні аргонавти, цими вулицями колись прогулювався правитель Атен – Перікл, про це місто писав Геродот. Хлюпіт хвиль цього лиману слухав імператор Юстиніян, вигнаний із рідного Константинополя. Тут шукали надхнення О. Пушкін і А. Міцкевич.

Сьогодні Білгород – одне з найбільш багатонаціональних міст України. Молдавани і болгари, росіяни і греки, українці і вірмени, німці і євреї вважають Білгород своєю батьківщиною. А кольорит у міста східній: в центрі – величезний базар, бо торгівля була основним заняттям мешканців міста впродовж двох з половиною тисячоліть.

Своєрідности містові надає центральний квартал кам'яниць початку минулого століття. Невеличкі будиночки ховають у крихітних садах свій вишуканий декор, а обов'язковий атрибут такого помешкання – виноградні лози на подвір'ї. Численні храми зведені представниками різних культур. Підземна церква Іоанна Сучавського (XIVстоліття), вірменська церква (XV століття) і зовсім недавно відроджений болгарський Свято-Георгіївський храм.

До білого міста на Дністрі приїздять тисячі туристів, щоб подивитись на одну з найпотужніших цитаделей світу. Твердиня Білгороду зводилась чотири століття. Її будівництво розпочали молдавські та російські князі, продовжили генуезці, турки-османи, а пізніше – французькі майстри фортифікації. Два кілометри стін п'ятиметрової товщини, тридцять п'ять башт, два десятки з котрих існують і понині, вражаючи розмаїттям форм. Цитадель оповита леґендами. Під нею у глибоких підземеллях зберігалися продуктові запаси й зброя, а товщу скель пронизували підземні ходи. Одні ворота, відтворені за середньовічними кресленнями, важать кілька тонн! Мости через рови були підйомними, міцно прилягали до воріт. Рови, глибиною й розмірами від 17 до 23 метрів, на три метри углиб заповнювалися водою. Й усе це вибите в суцільній скелі! Майстерність середньовічних будівників просто дивовижна. Коли в XIX столітті фортецю хотіли розібрати на камінь для міських потреб, виявилося, що добувати каміння з кар'єру значно простіше. Й сьогодні фортеця викликає жах, а що говорити про XVI століття, коли в бік лиману були звернені жерла десятків гармат.

Неприступний Акерман

За шість сторіч існування фортеця здалася усього два рази: вперше 1484 року, коли під її стіни підійшло 300 тисяч турків та 70 тисяч татар, та у XIX столітті під ударами російського війська. Здається неймовірним, що османський Акерман змогли захопити нечисленні і легко озброєні, але безоглядно хоробрі запорожці. 1594 року невеликий загін Григорія Лободи штурмом взяв твердиню, звільнивши сотні невільників! Правда, утримати укріплення козаки не змогли, відступили, пообіцявши повернутися. Ці стіни пам'ятають Сулиму, Сірка, Палія, Лизогуба...

Мабуть, кожному з нас слід приїхати сюди, аби зрозуміти, що ж це таке – безумство хоробрих!

Олена Романенко
Фото: Павло Сачек
З книги „Битий шлях"

Екслібриси Якова Гніздовського

Ще у XV столітті з'явилися екслібриси – знаки для позначення у книгах власників цих видань. Це слово перекладається „з книг". З часом екслібриси стали мистецькими композиціями, з певною символікою. Авторами багатьох екслібрисів були відомі мистці. Книжкові знаки стали також предметами колекціонування. Подаємо кілька екслібрисів, які намалював Яків Гніздовський. Вони були опубліковані в збірці „Ex Libris", виданій Стефанією Гніздовською у 1986 році.

З книг Ахіля Хрептовського

З книг Якова Гніздовського

З книг Романа Ференцевича

З книг Ольги Кузьмович

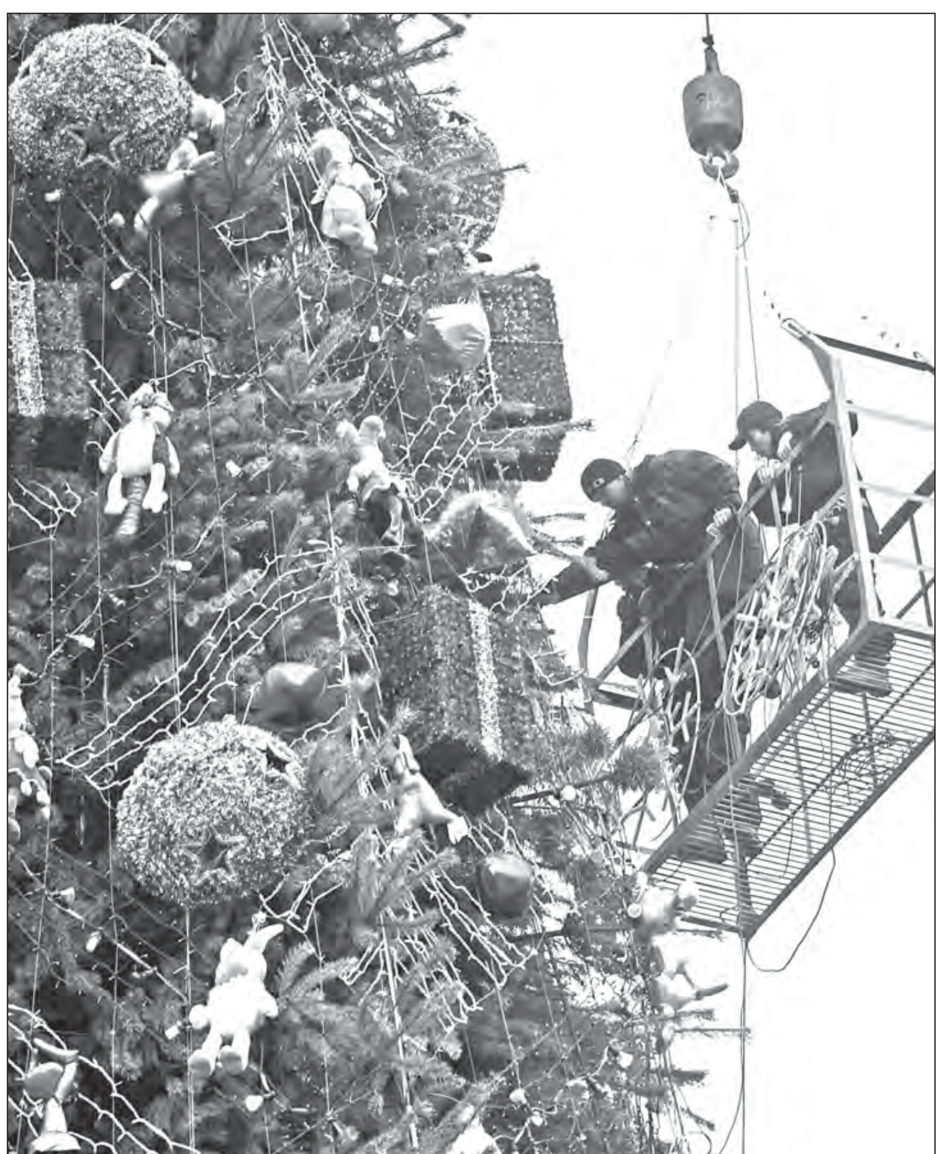
Куточок гумору

– Скажіть, будь ласка, де тут поїзд на Одесу?
– Він вже пішов!
– Отакої! А куди?

– Не знаю, який подарунок до свята приготувати дружині, щоб вона зраділа?
– Напиши їй анонімне освідчення у коханні!

Усі бджоли поверталися до вулика з медом, а одна – маленька і вредна – з дьогтем!

У Києві – новорічна ялинка

Монтажники-верхолази наряджають новорічну ялинку на Майдані Незалежности в Києві в неділю, 17 грудня 2006 р. Цього року ялинка має 35 м у висоту. Головну ялинку України прикрасять шістьма кілометрами кольорових гірлянд, привезеними спеціяльно з Франції, рожевими світлодіодами та іграшковими свинками. Ялинка запалить свої вогні 23 грудня.
Фото УНІАН

З болем і жалем повідомляємо, що у вівторок, 14 листопада 2006 р.
в Лейк Делтон, Віск., відійшла на вічний спочинок на 99-му році життя
наша дорога МАМА, БАБУСЯ, ПРАБАБУСЯ та СЕСТРА

СВ. П.

ІРЕНА БІЛОСКУРСЬКА

з дому СИВЕНЬКА

нар. 9 липня 1907 р. у селі Дернів, Львівщина в родині отця Михайла Сивенького і Ольги Задорецької. По закінченні медсестерської школи у Кракові познайомилася зі своїм будучим чоловіком Іваном Білоскурським, лікарем-ветеринаром, родом з Бучача. Одружилися 14 липня 1931 р. і перенеслися на Волинь, де її муж дістав посаду. У 1943 р. з трьома дітьми і чоловіком були вивезені насильно до Німеччини.

По Другій світовій війні переїхали до Чілі, остаточно еміґрували до США. Жили в Чикаґо, Каліфорнії і Вісконсен - Делс.

По короткій і тяжкій недузі упокоїлася в Бозі, залишаючи у смутку:

дочку – ОКСАНУ ВАНДЖУРУ з дітьми АДРІЯНОЮ, РОМАНОМ, ЛІДІЄЮ ТИМЧИНОЮ з двома дітьми МАКСИМОМ і МАЄЮ
сина – РОСТИСЛАВА з дружиною ТЕРЕСОЮ та дітьми ЮРІЄМ і ХРИСТИЯНОМ
дочку – ЛІДІЮ БАЛАБАН з чоловіком ТИМОТЕЄМ і синами ІГОРЕМ з дружиною КАТЕЮ та ОРЕСТОМ і НЕСТОРОМ
та ближчу і дальшу родину.

Як нев'янучий вінок родина і приятелі
зложили пожертви на УКУ у Львові 1250 дол.

Вічна Її пам'ять!

---

27 грудня 2006 р. минає
ПЕРША БОЛЮЧА РІЧИЦЯ
відходу у Божу Вічність нашого найдорожчого
МУЖА, БАТЬКА, ДІДУСЯ,
БРАТА, ЗЯТЯ, ВУЙКА і ДРУГА

СВ. П.

ВОЛОДИМИРА О. „ДЗЮНЯ" ДЕМЧУКА

ПОМИНАЛЬНІ СЛУЖБИ БОЖІ

за спокій душі нашого незабутнього „Дзюня"
будуть відправлені у церквах:

• св. Тройці у Silver Spring, MD
та
• св. Володимира у Glen Spey, NY.

Про молитви за спокій душі Покійного просять:
дружина – ТАНЯ
доньки – ЛЮБА ДЕМЧУК
– ТАНЯ ҐАЙ з мужем ДЕЙВИДОМ та дітьми СТЕФАНЧИКОМ і КАТЕРИНОЮ.

Цим шляхом родина складає щиру подяку о. Тарасові Лончині, пароховi церкви св. Тройці за похоронні відправи і теплі прощальні слова.

Дякуємо шановним друзям Покійного за вислови співчуття і зворушливий спів під час похоронних відправ, та за щедрі пожертви на добродійні цілі в пам'ять Покійного.

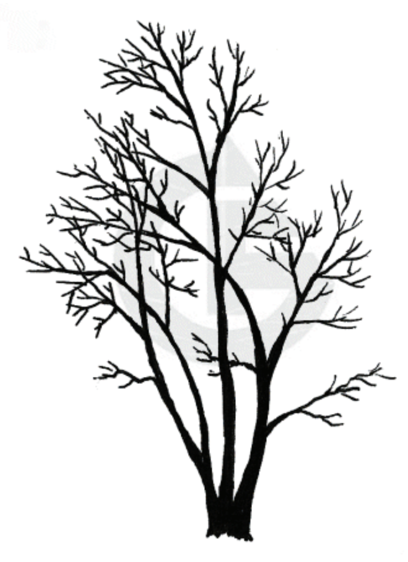
У глибокому смутку повідомляємо рідних, приятелів та знайомих
про те, що 19 грудня 2006 року, по довгій і тяжкій хворобі
померла наша найдорожча мати, бабуся, сестра й тета

св. п. Ірена з Думановських Ференцевич

Похорон відбувся 22 грудня 2006 року з української католицької церкви св. Миколая в Пасейку, Н. Дж., на цвинтар св. Хреста в North Arlington, NJ.

Вічна Їй пам'ять!

Сини Марко й Ігор з батьком Романом; невістки Вірджінія та Еліза; внуки Андрій, Христина, Меланія, Емілія і Петро; брат Любомир Думановський з родиною.

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає

З глибоким болем і смутком повідомляємо,
що з волі Всевишнього, в п'ятницю, 24 листопада 2006 р.
відійшов у вічність наш найдорожчий
МУЖ ТАТО, ДІДУСЬ і БРАТ

св. п.

інж. арх. БОРИС ГЛОБА

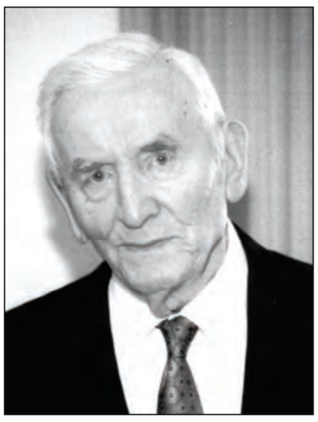
нар. 10 квітня 1924 р., в Крем'янці, Україна.

Похоронні відправи відбулися 1 грудня 2006 р. в церкві св. Тройці в Силвер Спринґ, Мд., а відтак на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Вруку, Н. Дж.

У глибокому смутку залишилися:

дружина – ТАМАРА
син – АСКОЛЬД-БОРИС
доньки – НАТАЛЯ з мужем МОДЕСТОМ ЗАХАРЧЕНКОМ
– ЗОРЕСЛАВА-ХРИСТИНА
– КСЕНЯ-ТЕТЯНА
внук – МОДЕСТ ЗАХАРЧЕНКО мол.
брат – ЛЕВ ГЛОБА
сестра – ЖЕНЯ з родиною
кума – ЛЮБА ЛЕВИЦЬКА

Дорога і світла Його Пам'ять буде завжди з нами!

Ділимося сумною вісткою, що 7 грудня 2006 р.
відійшов у вічність, на 101-ім році
трудолюбивого життя наш найдорожчий
БАТЬКО, ДІДУСЬ і ПРАДІДУСЬ

св. п.

інж. МИХАЙЛО КОВАЛЬЧУК

нар. в Бродах на Україні

ПОХОРОН відбувся в четвер, 14 грудня 2006 р. в церкві св. Михаїла в Джанкентавні, а відтак на цвинтарі св. Марії на Факс Чейсі, Па.

Залишині в глибокому смутку:
діти – СОФІЯ з мужем ЕРИКОМ
– РОМАН КОВАЛЬЧУК з дружиною АНІЗІЄЮ
– НАТАЛІЯ КОВАЛЬЧУК
внуки – д-р РОМАН з дружиною БОГДАННОЮ
– д-р ЮРІЙ з дружиною СИНДІ
– АННА з мужем д-р КУРТОМ СИЛКІ
– ГРЕГОРІЙ ДАРІЯН
– МИХАЙЛО ДАРІЯН
– ХРИСТИНА КОВАЛЬЧУК/ФЕЙГІ
– ДАНИЛО КОВАЛЬЧУК/КРАУС
правнуки – ОЛЕСЬі МАРУСЯ
– КАЛАГАН і ТОМА
– ЛУКА і МАКС

Вічна Йому пам'ять!

Замість квітів на свіжу могилу Покійного,
родина просить пожертви на Українську Католицьку Освітну Фундацію
(UCEF, 2247 W. Chicago Ave Chicago Ill. 60622) або
на церкву св. Михаїла (1013 Fox Chase Rd. Henkintawn, Pa. 19046).

Ділимося сумною вісткою, що в п'ятницю, 8 грудня 2006 р.
відійшла у вічність наша улюблена
МАМА, БАБЦЯ, ПРАБАБЦЯ, СЕСТРА, ТЕТА і ШВАҐРОВА

св. п.

КАТЕРИНА СЕНЧИШАК

з дому МИРДИЧ

нар. 4 липня 1922 р. в селі Стрільбичах.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в середу, 13 грудня 2006 р. в катедрі св. о. Миколая в Чикаґо, а відтак на цвинтарі св. о. Миколая.

У глибокому смутку залишилися:
доньки – МАРІЙКА з мужем АРТУРОМ ДЖИЙҐОДИНСКІ
– ВІРА з мужем ЛЕВКОМ РЕМЕНЮКОМ
внуки – СТЕФАН РЕМЕНЮК з дружиною ІРЕНОЮ
– ТАРАС РЕМЕНЮК з дружиною ДЖІН
– ДАНИЛО РЕМЕНЮК
внучки – ЗІРКА з мужем АНДРІЄМ КОЛОМИЙЦЕМ
– ТАНЯ РЕМЕНЮК
– ІВАНКА РЕМЕНЮК
правнуки – ДЕМ'ЯН, МАР'ЯНА, ІНЕСА і МАКСИМ КОЛОМИЙЦІ
– АДРІЯН і АЛЕКСАНДЕР РЕМЕНЮК
шваґрові – АНАСТАЗІЯ СЕНЧИШАК з родиною
– ЕВФРУЗИНА СЕНЧИШАК з родиною
племінниці – ОКСАНА РАБ з мужем ОРЕСТОМ
і донькою АНАСТАСІЄЮ
– ЕЛІС ФЛЕЧЕР з родиною
племінник – БИЛ СЕНЧАК з родиною
в Україні:
сестра – АННА ГАВРИЛИК з родиною
родини – КАВИЧІВ, СЕНЧИШАКІВ і СИҐЕРИЧІВ

Вічна Їй пам'ять!

З сумом родина повідомляє, що в неділю, 26 листопада
2006 р. на 90-му році життя відійшов у вічність

бл. п.

отець

ХАРИТОН ДОВГАЛЮК

вдовець по пок. дружині Олені Петришин
нар. 15 жовтня 1916 р. в Криволуці, в Заславському районі.

Служив на парафіях в Чикаґо, Іл. та в Ютиці, Н.Й. Також займався журналістикою для Рочестерської громади та написав повісті „Буревій", „Соколова дочка" та „Сповідь Андрія Заславського".

У глибокому смутку залишились:

дочка – ОЛЯ СВИДИНСЬКА
син – БОГДАН
внук – ОЛЕСЬ СВИДИНСЬКИЙ
синова – ЛЮБА ЮРКІВ
внучка – СОНЯ
та родина в Україні.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 30 листопада 2006 р. в церкві св. Покрови в Рочестері, Н.Й. , а відтак на цвинтарі Riverside також в Рочестері.

Вічна Йому пам'ять!

В ТРЕТЮ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
відходу у Божу вічність
нашої найдорожчої і незабутньої
МАМИ, БАБЦІ, СЕСТРИ і ТЕТИ

св. п.

ОЛЬГИ ГУГЛЕВИЧ

буде відслужена

ПОМИНАЛЬНА СЛУЖБА БОЖА
З ПАНАХИДОЮ

в церкві св. Юра в Ню-Йорку
в суботу, 30 грудня 2006 р.
о год. 8:30 ранку

Про молитви за душу Покійної просять

син БОГДАН з родиною.

В 13-ТУ ЗАВЖДИ ПАМ'ЯТНУ РІЧНИЦЮ
відходу у Божу вічність
нашого найдорожчого і незабутнього
БАТЬКА, ДІДУСЯ, БРАТА і ВУЙКА

св. п.

РОМАНА ГУГЛЕВИЧА

буде відслужена

ПОМИНАЛЬНА СЛУЖБА БОЖА
з ПАНАХИДОЮ

в церкві св. Юра в Ню-Йорку
в суботу, 30 грудня 2006 р.
о год. 8:30 ранку

Про молитви за душу Покійного просять

син БОГДАН з родиною.

Ділимося сумною вісткою,
що на 89 році життя відійшов у вічність 10 грудня 2006 р.
по короткій недузі наш дорогий шваґер

св. п.

СТЕФАН СЕКРЕТА

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулслися 14 грудня 2006 р. з церкви св. Юра в Ню-Йорку, а відтак на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

В глибокому смутку залишив:

шваґрових – ОЛЬГУ ГАНКЕВИЧ
– НАТАЛІЮ КЛАПІЩАК з родиною
– ІРЕНОЮ ОСТАПЧУК з родиною

Вічна Йому пам'ять!

БРАТСТВО КОЛИШНІХ ВОЯКІВ 1-ОЇ УД УНА
СТАНИЦЯ НЬЮ-ЙОРК

ділиться з побратимами і нашими друзями
сумною вісткою, що дня 6 грудня 2006 р.
відійшов у вічність дорогий нам Побратим

св. п.

ВОЛОДИМИР ЛОДЗЮК

підстаршина Дивізії, активний член Станиці та Управи Станиці
нар. 1 березня 1921 р. в Бориславі, Західня Україна

ПОХОРОН відбувся 11 грудня 2006 р.на цвинтарі св. Андрія Первозваного в Савт Бавнд Брук, Н. Дж.

Пам'ять про цього чесного вояка 1-ої Української Дивізії УНА відданого, працьовитого члена Станиці і нашого незабутнього Побратима, жертвенного громадянина української громади буде з нами назавжди.

Дітям Покійного Володимира ВІРІ, ІГОРЕВІ і ОКСАНІ, внукам
та всій родині висловлює щирі співчуття

членство і Управа Станиці Нью-Йорк

Родина і жалібна громада зібрали пожертву на потреби Братства Охорони Воєнних Могил „Брод-Лев", за що Управа Станиці і Братство „Броди-Лев" висловлює глибоку вдячність.

Ділимося сумною вісткою ,
що 27 листопада 2006 р.
відійшла у вічність на 84-ому році життя в Дірборн, Миш.,
наша рідна МАМА і БАБУСЯ

св. п.

ОЛЬГА ҐАХОВСЬКА

з дому ВИНОГРАДСЬКА

В глибокому смутку і болю залишилися:

дочка – ВІКТОРІЯ, зять ТОМ МОЛЛ
внук – ТИМОТЕЙ ГРУШКЕВИЧ
дочка – ЛІЛЕЯ і зять РАСЕЛ СТРЕЙТ
син – ПЕТРО ҐАХОВСЬКИЙ
внуки – БОГДАН і ЙОСИП
дочка – МАР'ЯНА КАРІЛО і внуки АЛЕКСАНДЕР і МИКОЛА

Вічна Їй пам'ять!
Земля пухом

Ольга Ґаховська на терені Дітройту по приїзді сюди
організувала танцювальні групи в організації СУМ ім. Пилипа Орлика.

Рівнож з часом організувала в Дітройті (Саутфільд) школу Українознавства
при православній парафії (св. Покрови) імені Лесі Українки.

Прощання з доброю Людиною

(Спомин присвячується світлій пам'яті ІВАНА ПРОЦИКА)

28 серпня 2006 р. Українська церква та громада у Мюнхені, Німеччина провели в останню дорогу „Нашого Тадзя" – пана Івана Процика.

Вперше я мала честь з ним розмовляти, коли в серпні 1980 р. опинилась біля Української Греко-Католицької Церкви, в Мюнхені. Стояла одна після Служби Божої на площі. І ось підійшов до мене літній чоловік з шкільною течкою в руках і фотоапаратом, подивився на мене своїми темно-карими очима і запитав: „Хто ви і звідкіля:". Відповідаю: „Я – Зинаїда Левченко, втікачка з СРСР, з Києва, тут уже 2 місяці".

І наш Тадзьо почав свою роботу... Він підводив до багатьох прихожан і знайомив нас. Їх було так багато... Дружбі з багатьма завдячую йому, як наприклад, з пані Марією Цюцюра. Після кожної Служби він знову і знову знайомив з новими людьми. Ми почали пізнавати один одного, розмовляти. А наш Тадзьо слухав, фотографував, коротко і часто жартівливо характеризував деяких чимось вже відомих осіб тонким гумором і доброзичливістю. Він розбивав між нами штучні межі відчуженості, вводив в коло своїх земляків з усього світу, фіксував локальну історію української еміґрації у Мюнхені. Я завжди отримувала від нього всі інформації: Приходь, Зеню, до УВУ, ... до Маріїнської площі, ... До Октобер-фесту і т. ін. Я завдячую саме нашому Тадзеві тим, що у перші тяжкі місяці у чужому світі не заблукала на інші терени і стала майже своєю між еміґрантами.

Коли приходилось скаржитись йому, що хтось називає мене „глибоко законспірованою аґенткою", то він спокійно сказав: „А кого вони не називають кимось?... Ти не перша, не звертай уваги". Йому можна було „поплакатись" про все і Він умів заспокоїти, або перевести до ряду „дрібних труднощів", які скоро минуться. Це була сильна моральна підтримка в тій моїй ізоляції від родини і рідного краю.

Та ніколи не забуду його постійну опіку в час моєї голодівки на Одеонській площі у вересні 1982 р. в знак протесту за арешт в Україні мого 18-річного сина. Охороняв мене наш Тадзьо. Він незмінно приходив зі своїм фороапаратом, робив знімки, розповідав про мене німецькою мовою всім відвідувачам, знайомив з людьми чи не з усього світу всіх національностей і рас. Він дивився за всіма, хто підходив до мого столу „в чотири ока", бо там були не тільки добрі люди... І за цю його охорону я буду вдячна Йому до кінця своїх днів.

Тепер я знаю, що Він не був такий, як усі. У нашому технократично-комп'ютерному світі з вічно заклопотаними і поспішаючими людьми Він жив в інших вимірах. Така Людина ніби не наша. Він не квапився, не летів раненько до праці, не контролював свої рахунки, не підраховував в умі, скільки коштуватиме обід з друзями, чи прогулька автом, не проглядався до одягу чи помешкання сусіда.

Така Людина вітає іншу, дивлячись їй просто в очі, фацетами душі вловлюючи хвилі добра і зла. В Україні таких людей в свій час називали характерниками. До таких людей ми зараховуємо великого філософа XVII ст. Григорія Сковороду.

А про його хворобу ми тільки здогадувались, а Він лиш говорив, що „бере таблєтки". Він – наш „офіцер зв'язку" завжди був поряд з нами, бо його рідні, що опікувались ним, були далеко: брат – в Америці, сестра – в Канаді. Він був Людиною тонкого відчуття, нікому не хотів бути тягарем, мовчав про свої труднощі, де тільки міг, брав гумором. Але прийшов час і він пішов від нас тихо, майже непомітно для сторонніх. Благослови, Господи, душу нашого Івана-Тадея Процика.

Zinaida Lewtskhenko

БРАТСТВО кол. ВОЯКІВ 1-ої УКРАЇНСЬКОЇ ДИВІЗІЇ УНА

Ділимося сумною вісткою з громадою і побратимами, що в середу, 13 грудня 2006 р., на 86-му році життя відійшов у вічність наш побратим

СВ. П.

маґістер фармації

БОГДАН АРТИМИШИН

нар. 2 травня 1920 р., в селі Пристань, Львівської обл.

Колишній підпоручник, командир батерії 14-го полку артилерії Дивізії „Галичина", бувший голова Крайової Управи Братства 1-ої УД УНА в ЗСА, член Головної Управи Братства, довголітній голова Станиці Братства 1-ої УД УНА у Філядельфії, член Дирекції „Української Щадниці" у Філядельфії, касир школи українознавства „Рідна Школа", громадський діяч.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 19 грудня 2006р. з похоронного заведення Насевича до церкви Царя Христа в Найставн, опісля на дивізійний цвинтар св. Марії у Фокс Чейс, Па.

Вельмишановній дружині пані Теофілі, дочці Тетяні та синові д-рові Романові з родинами, та всій родині складаємо щиросердечні вислови співчуття.

Управа і члени Станиці Братства 1-ої УД УНА
у Філядельфії

Ділимося сумною вісткою, що в неділю 20 серпня 2006 р., прийнявши Найсвятіші Тайни, відішов у вічність в Bad Aibling біля Мюнхену Наш найдорожчий БРАТ, КУЗЕН, ВУЙКО

СВ. П.

ІВАН ПРОЦИК

нар. 15 лютого 1921 р. в Грималові, Україна.
Батьки: о. Петро Процик і Марія з роду Ґеґейчук-Ґоцька.
Абсольвент факультету Права і Суспільно-Економічних наук УВУ,
культурно-суспільний діяч, режисер і оператор документальних фільмів

В невимовному смутку:

сестри	– МАРІЙКА КОМІСАР-РАВИЧ
	– ЄВГЕНІЯ ВЕРБОВЕЦЬКА
брат	– ВОЛОДИМИР ПРОЦИК
братанка	– МОТРЯ ПРОЦИК з чоловіком ГРИГОРІЄМ і дітьми СТЕПАНОМ, ГАЛИНОЮ, ПЕТРУСЕМ
сестрінки	– ЮЛІЯН БАРАНОВСЬКИЙ з дружиною МАРУСЕЮ і дітьми ЛЕСЕЮ, ЛІДОЮ, РЕБЕКОЮ і АНДРІЄМ
	– ОДАРКА ЕЛІЯШЕВСЬКА з чоловіком ІГОРЕМ дочкою УЛЯНОЮ, сином АНДРІЄМ, невісткою ГАЛИНОЮ, внуками АНДРІЄМ і МАРКОМ
	– ОЛЕНКА РОМАНКІВ з синами РОСТИКОМ і ЮРКОМ з родиною
	– БОГДАН БАНАХ з дружиною ТАНЕЮ і родиною
кузини	– ДАРІЯ і МИХАЙЛО ЦИБУЛЬСЬКІ з родиною
	– БОГДАН МЕДВІДСЬКИЙ
	– ВОЛОДИМИР і СВІТЛАНА МЕДВІДСЬКІ з родиною

Дальша родина в Україні, Канаді і США.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в понеділок 28 серпня 2006 р. в каплиці на Ost Friedhof в Мюнхені, які відслужив о. Володимир Війтович і попрощав покійного.

У вівторок, 29 серпня була відправлена Свята Літургія з Панахидою в Катедральному Соборі Покрови Пресвятої Богородиці і св. Апостола Андрія Первозванного в Мюнхені. На Тризні інж. Григорій Комаринський і приятелі згадали і попрощали покійного.

У четвер, 28 вересння у 40-ий день смерти були відслужені заупокійні Святі Літургії з Панахидами в Дрогобичі, в Катедральному Соборі в Мюнхені, в церквах св. Миколая і св. Дмитрія в Торонто і в церкві Чесного Хреста в Асторії, Нью-Йорк.

ПЕРЕПОХОВАННЯ праху покійного відбулося 21 жовтня на цвинтарі св. Андрія в С. в Бавнд Бруку, Ню-Джерзі, під час якого парох Української церкви Різдва Пресвятої Богородиці з Нью Бронсвік о. Роман Пітула відправив Панахиду і попращав покійного.

Вічна Йому пам'ять!

ВИСЛОВЛЮЄМО ПОДЯКУ:

Отцю Володимиру Війтовичу за організацію і проведення похоронних обрядів і прощальні слова в Мюнхені; Отцю Роману Пітулі – пароху церкви Різдва Пресвятої Богородиці з Нью Бронсвіку за відправлення Панахиди і прощальне слово під час перепоховання в Бавнд Бруку; Отцю Віктору Головачу – пароху Катедрального Собору в Мюнхені за духовну і практичну опіку в часі недуги покійного та відправлення Служби Божої з Панахидою в Торонто; Отцю мітрату Петру Стецюкові за відправлення Служби Божої і молитви впродовж довгих років; Настоятельці сестер-служебниць Розинії і сестрі Євгенії в Мюнхені за відвідини і опіку в часі недуги покійного; Олександру за півторарічну опіку в часі недуги покійного; Інженеру Григорію Комаринському за прощальне слово на Тризні і за статтю в пресі; Богданні і Володимиру Слижам за Службу Божу; пані Марії Цюцюрі, Михайлу Цибульському, Юліану Барановському, Анні Процик, Андрію Еліяшевському за Служби Божі і допомогу в організації похоронів; пані Зінаїді Левченко (Мюнхен) за теплі спомини про покійного, зокрема про його опіку новоприбулими до еміґрації і допомогу в їх адаптації в нових умовах; Усім приятелям за участь в похоронних відправах, Тризні і за добрі згадки про покійного.

Родина

У світлу пам'ять Івана Процика сестра Марійка Комісар-Равич і брат Володимир Процик складають 1000 дол. на Український Католицький Університет у Львові.

Ділимося сумною вісткою,
що 15 листопада 2006 р. відійшов у вічність
наш найдорожчий

СВ. П.

ІВАН ЛЮДОМИР ЗАРИЦЬКИЙ

У глибокому смутку залишилися:

дружина	– ОЛЯ
сини	– ПАВЛО АНДРІЙ з родиною
дочки	– ОРИСЯ і ХРИСТЯ
сестра	– ХАРИТИНА

Вічна Йому пам'ять!

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040*

ХРИСТИНА БРОДИН
Професійний продавець забезпечення УНС
CHRISTINE BRODYN
Licensed Agent
Ukrainian National Assn., Inc.
2200 Route 10, P.O. Box 280 Parsippany, NJ 07054
Tel.: (973) 292-9800 (Ext. 3039)
Fax: (973) 292-0900

ОРКЕСТРА „ЛУНА“
Музика на весілля, забави, фестивалі.
Святкування роковин.
ОЛЕСЬ КУЗИШИН
Тел./Факс: (732) 636-5406
e-mail:dumamuse@aol.com

• НА ПРОДАЖ •

Bustleton, PA, Великий „Duplex“ поблизу Haldeman Ave., має два дво-спальневі помешкання, балкон, тарас, паракування, газове огрівання, окремі комунальні послуги. **208,000 дол.**
Тел.: (215) 379-8200
Paul Waldowski, Remax Millennium

Lexington Park, PA
Великий „Duplex“ поблизу Rhawn St. і Roosevelt Blvd. Кухня, вітальня, їдальня, дві спальні. **Ціна 168,900 дол.**
Тел.: (215) 379-8200
Paul Waldowski, Remax Millennium

• ПРАЦЯ •

Потрібна жінка для опіки над 2 дітьми в Ню-Йорку від понеділка до п'ятниці із замешканням, або від год. 8-ої ранку до 6-ої веч. Українська і англійська мови побажані.
Тел.: (917) 597-6083

Друкарня
COMPUTOPRINT Corp.
Established 1972
Clifton, New Jersey
виконує друкарські роботи:
- книжки (в твердій і м'якій оправах)
- журнали (з експедицією, або без)
- канцелярійні друки
- весільні запрошення (в укр. і анг. мовах)

Ваші замовлення виконуємо сумлінно, скоро і на час та з 30-літнім досвідом!
973-574-8800
Fax: 973-574-8887
e-mail: computopr@aol.com

УКРАЇНСЬКА КНИГАРНЯ
Найбільший вибір українських книжок.
Замовляйте каталог:
1-866-422-4255
www.ukrainianbookstore.com

• ПРАЦЯ •

Шукаємо україномовну досвідчену жінку до опіки над немовлятком із занешканням. Оплата за домовленням. В околиці Денвер, Кольорадо
Тел.: (415) 516-9861

Шукаю працю по догляду за старшою особою. Лікар, маю американську пратику, володію масажем і іншими методами лікування.
Тел.: (973) 444-3864

Apon Video, P.O. Box 3082, Long Island City, NY 11103
Tel.: (718) 721-5599

NEW VHS and DVD
2015 – 15-та річниця Незалежности України – Концерт VHS
7807 – Святкуємо Різдво 2006 по нашому VHS+DVD
7808 – Волинські забави і весільні звичаї VHS+DVD
7778 – Різдвяні оповідання – зимові візерунки VHS
7811 – Роксоляна VHS Vol. No. (1)
Ціна 20.00 дол. кожне + 5 дол. пересилка

Понад 30,000 читачів дивиться наші реклями.
РЕКЛЯМУЙТЕСЯ!

FATA MORGANA
Музика для всіх: весілля, забави, концерти, фестивалі і приватні прийняття.
Тел. до Олексія: ***(609) 747-1382*** *або*
e-mail ok1band@yahoo.com
website:www.fata-morgana-band.com

ARKA
Нитки, тканина до вишивання, писанкові прибори, касети, відеокасети, CD, шкільні книжки, хустки, кераміка, різьба.
89 East 2nd St., New York, NY 10009
Tel.: (212) 473-3550

LVIV EXPRESS
PARCEL SERVICES
1111 East Elizabeth Ave.
Linden, New Jersey 07036 **(908) 925-0717**
PACKAGES TO UKRAINE
BELORUSSIA • RUSSIA • POLAND • ESTONIA • LATVIA • LITHUANIA • SLOVAKIA

МОРЕМ	ЛІТАКОМ	ДОЛЯРИ	ЕЛЕКТРОНІКА
мінімум 10 фунтів	2-3 тижні мін. 10 фунтів	Пересилка і доставка	220 V

15 років в бізнесі чесної і добросовісної праці.
Відправляємо і полагоджуємо митні справи.
У зв'язку з розширенням компанія пошукує агентів до співпраці.
Доставляємо пачки до України, Білорусі, Росії, Польщі, Естонії, Литви, Латвії, Словакії.
Підбираємо пачки з дому безкоштовно.
Пересилка пачок через UPS для клієнтів з інших штатів.
Call Tall Free 1-800-965-7262

KARPATY
Export — Import Ltd.
СКОРА ГАРАНТОВАНА ДОСТАВА • FAST GUARANTEED DELIVERY

KARPATY TRAVEL
121 Runnymede Road,
Toronto, Ontario Canada M6S 2Y4
1-800-265-7189
в Торонто (416) 761-9105
e-mail: karpatycanada@yahoo.com

ГРОШОВІ ПЕРЕКАЗИ
ПРОДУКТОВІ НАБОРИ
ЛИСТИ ТА ДОКУМЕНТИ

НАДІЙНО І ШВИДКО до рук адресата в Україну, Польщу та інші держави

ПОДОРОЖНІ ПОСЛУГИ
ВІЗИ • АВІАКВИТКИ
ЗАПРОШЕННЯ до Канади і США
СТРАХУВАННЯ ПОДОРОЖУЮЧИХ

НАЙДЕШЕВШІ МІЖНАРОДНІ ТЕЛЕФОННІ РОЗМОВИ

Пам'ятайте – як посилати, літати, чи телефонувати – то тільки через КАРПАТИ!